

Oktober 1974 · 74e Jaargang · Nummer 10

DE STER

Een inspirerende boodschap

Wij zijn betrokken bij het werk des Heren; dit is Zijn Kerk; Hij is de Auteur van ons heilsplan. Het is Zijn Evangelie dat wij hebben ontvangen toen de hemelen zich in deze tijd openden. En ons verlangen en het doel van ons leven zou moeten zijn dat wij de waarheden die Hij geopenbaard heeft geloven en ons leven daarnaar richten. Niemand binnen of buiten de Kerk zou ook maar een enkele leerstelling moeten geloven, een enkele daad moeten verrichten, of een enkel ondernemen moeten steunen, niet in overeenstemming met de goddelijke wil. Wat de waarheid omtrent ons heil betreft, zou ons enige doel moeten zijn te ontdekken wat de Here geopenbaard heeft, dit te geloven en hiernaar te handelen.

— President Joseph Fielding Smith

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Oktober 1974
74e Jaargang · Nummer 10

Eerste Presidium:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Esra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijis f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.

Gironummer 240615 t.n.v.

Nederlandse Zending

Waldecklaan 3, Hilversum

Voor leden van de Hollandse Ring:

gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Inhoudsopgave

Een inspirerende boodschap, Joseph Fielding Smith	398
Betrouwbaarheid, N. Eldon Tanner	400
Priesterschapsdragers heractiveren, David H. Thomas	402
Als je volhardt..., Carol Larsen	405
Uitzonderlijke geschiedenissen uit het leven van onze apostelen, Reed Smoot	410
Lessen in het vrouw-zijn, Arta M. Hale	413
De verovering van Kanaän, Edward J. Brandt	416
Vraag en antwoord, Marion G. Romney, D. Homer Ellsworth	419
Wat horen wij? Spencer W. Kimball	421
Zendingswerk een grote opdracht, Esra Taft Benson	424
Vorm jezelf een schild des geloofs, L. Tom Perry	428
Toewijding, J. Thomas Fyans	430
De wegen die Jezus Christus bewandelde, Thomas S. Monson	432

DE kleine STER

Iram ontdekt zijn talent, Rosalie W. Doss	73
Karolinas gebed, Ruth Swanson	76
Van vriend tot vriend, S. Dilworth Young	78
Voor de grap	80

„Gaat dan henen, onderwijst al de volken ...”

DOOR HARRY ANDERSON

Na de opstanding van de Heiland en voordat Hij naar de Hemel voer, gaf de Here zowel in Galilea als in Judea instructies aan Zijn discipelen. Zijn opgave luidde: „Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.” (Mt. 28:19-20.)

Zie p. 424 Zendingswerk een grote opdracht

Boodschap van het Eerste Presidium

BETROUWBAARHEID

DOOR N. ELDON TANNER, Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het ergste standje dat ik ooit gekregen heb en misschien het beste lesje dat ik ooit gekregen heb was toen mijn vader tegen mij zei: „Jongen, ik dacht dat ik op je aan kon.” Mijn vader was bisschop en hij had mijn jongere broer en mij opgedragen een speciaal karwei te doen. Hij moest zelf weg om een begrafenis in de dijk voor te bereiden. Wij dachten dat hij lang weg zou blijven en toen hij terugkwam waren wij onze tijd aan het verdoen door te proberen op de kalveren te rijden.

Ik wist dat mijn vader van mij hield en ik hield van hem. Daarom wilde ik hem altijd graag een plezier doen. Toen hij dan ook zei: „Ik dacht dat ik op je aan kon,” deed me dat werkelijk pijn. Ik nam op dat moment het besluit dat hij nooit meer reden zou hebben dat tegen mij zeggen.

Wat voorgevallen was stelde hem teleur en deed mij pijn. Toen ik er nog eens over nadacht, besloot ik dat ik zo zou leven dat niemand ooit reden zou hebben te zeggen: „Ik dacht dat ik op je aan kon.” Ik begon te beseffen dat ik mijn vader tegengevallen was. En nu zou mijn hemelse Vader beslist ook van mij verwachten dat ik zou doen wat ik Hem beloofd had toen ik gedoopt werd, toen ik tot het priesterschap werd geroemd, en als ik een ambt in de Kerk aanvaardde.

Op dat moment nam ik mij voor zo te leven dat mijn Vader in de hemel nooit reden zou hebben te zeggen: „Ik dacht dat ik op je aan kon.” En ik heb probeerd zo te leven. Natuurlijk heb ik wel dingen gedaan waarvan ik me moest bekeren, maar ik heb besloten zo te leven dat de Here op mij aan kan.

Ik heb zestien jaar op school les gegeven en ik heb altijd ijverig getracht mijn leerlingen te laten beseffen hoe belangrijk het is dat ze zo leven dat je altijd op ze kan vertrouwen. Vrouwen, dat zij de beloften en verbonden nakomen die zij met hun medemensen en met hun hemelse vader gemaakt hebben. Ik heb mijn eigen kinderen dat ook steeds voorgehouden.

Als leden van de Kerk hebben wij het ware en eeuwige Evangelie, en de jongemannen krijgen de gelegenheid het Priesterschap van God te dragen en in Zijn naam

te handelen. Wij weten dat wij Gods geestelijke kinderen zijn, en het is daarom hoogst belangrijk dat we iedere dag de verbonden waardig leven die we maken als we de wateren des doops ingaan, als we het priesterschap aanvaarden en geordend worden in een ambt daarvan, en als we een ambt in de Kerk of in een andere organisatie aanvaarden.

Iemand heeft me onlangs gevraagd of wij mogen verwachten dat onze jongemannen, of de burgers in het algemeen, eerlijk en rechtvaardig zijn, als mannen in leidende functies niet te vertrouwen blijken. Mijn antwoord is dat zulke dingen meer dan ooit aantonen hoe belangrijk het is dat elkeen onberispelijk leeft, zodat men er op aan kan dat wij de taken uitvoeren die ons zijn toevertrouwd door degenen die wij vertegenwoordigen. Wij moeten ons eens gaan afvragen: Hoe reageer ik op leugentjes om bestwil?

Hoe denk ik over eerlijkheid en betrouwbaarheid? Hoe sta ik tegenover verzwijgen of verkeerd voorstellen van feiten in zaken als dat voordeliger is?

Ben ik het eens met het oude gezegde dat alles mag in de liefde, de oorlog, de politiek en de sport?

We moeten ons deze vragen werkelijk eens stellen en er eerlijk antwoord opgeven. Hoe denk ik nu eigenlijk over deze zaken?

Toen ik in de regering zat en later ook in de zakenwereld, kreeg ik regelmatig verzoeken om inlichtingen over mensen die naar een of andere betrekking gesolliciteerd hadden, in rijksdienst of in het bedrijfsleven. Een van de meest voorkomende vragen was: „Is hij naar uw mening eerlijk en betrouwbaar?” Ik betreurde het altijd als ik iemand niet kon aanbevelen als een betrouwbaar persoon, maar het deed me genoegen als ik anderen zonder voorbehoud kon aanbevelen.

Een man met wie ik regelmatig beroepshalve in aanraking kom is directeur van een grote maatschappij en heeft ook een ambt bij de overheid. Hij zei eens tegen mij: „Wij hebben sollicitanten uitgenodigd voor een bepaalde functie in rijksdienst. Wij kregen veel sollicitanten en ten slotte hadden wij er nog tien over. Toen we er hiervan één moesten kiezen, merkten wij

op dat één van hen lid van uw Kerk was en daarom hebben wij die onmiddellijk genomen."

Ik zei: „Waarom hebt u hem genomen?"

Hij zei: „Omdat we wisten dat hij zijn avonden niet zou verdrinken; we wisten dat wij hem konden vertrouwen, en wij wisten dat hij het werk dat hem opgedragen zou worden zal uitvoeren." Wat zou het geweldig zijn als onze jongemannen beseften hoe belangrijk dit is!

Zoals ik al gezegd heb, het is erg belangrijk dat men op de mensen aan kan. Iets dat mij altijd erg vertrouwt heeft is, zoals gebleken is, dat er verduisteringen worden gepleegd door vertrouwde werknemers, door mensen, die goed werk hebben geleverd, maar waarvan men verder te weinig wist.

Elke dag moeten wij ons afvragen: Ben ik betrouwbaar? Ben ik sterk en vastberaden genoeg om iemand te worden waarop iedereen kan vertrouwen? Om ons heen zien we genoeg voorbeelden dat mensen de gelegenheid hebben gehad om vooruit te komen en werkelijk iets in deze wereld te betekenen, maar faalden omdat zij niet vastberaden waren, niet sterk genoeg om stand te houden, om de verleiding te weerstaan.

We moeten ons afvragen: Hoe denk ik over de toestand in de hedendaagse wereld, nu saten en zijn heirscharen al het mogelijke doen om ons los te weken van de aloude morele normen, en onder het mom: nieuwe moraliteit als niets anders dan *immoraliteit* in ons te wakken?

Kunnen bijvoorbeeld mijn ouders op mij aan als ik een meisje heb, en kunnen wij van elkaar vertrouwen dat wij rein zullen blijven en elkaar zullen respecteren en de dingen zullen doen die zullen bijdragen tot het ware man- of vrouw-zijn! Zullen we er steeds aan denken dat wij dit stadium bepalen wat voor ouders onze kinderen zullen hebben? Zij zijn het waardig dat we ze het beste geven dat wij hun maar kunnen geven.

Vraag u zelf af: Leef ik zo dat mijn kinderen eerlijk kunnen zeggen: „Ik ben uit eerzame ouders geboren?" Heb ik mij vast voorgenomen om zo te leven dat de Here er op aan kan dat ik waardig ben naar zijn Heilig Huis te gaan, om daar voor tijd en alle eeuwigheid te worden verzegeld, en dan een tehuis voor te bereiden waar Zijn Geest zal wonen en waar Hij Zijn geestelijke kinderen graag naar toe zal sturen? Kan Hij erop rekenen dat ik ze tot Zijn tegenwoordigheid zal leiden?

Hij heeft ons gezegd onze naasten lief te hebben, maar kan ik eerlijk zeggen: Men kan er op aan dat ik in al mijn handelingen eerlijk ben, en ik zal tegenover anderen zijn zoals ik zou willen dat ze ook tegenover mij zouden zijn? Ben ik volkomen eerlijk tegenover de Here in het betalen van de tienden en offeranden?

Vraag u af: Is het ontduiken van de belastingen erger dan het niet betalen van tienden aan de Here? Is het overtreden van de wetten des lands erger dan overtreding van de wet des Heren?

Ofschoon wij de wet ,gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden", houden velen zich alleen aan de wetten van het land om de straffen maar te ontlopen die allicht op een overtreding volgen. Gods straf zal zeker volgen op het niet gehoorzamen aan Zijn geboden, maar wij moeten ons houden aan Zijn wetten en geboden vanwege Zijn liefde en opoffering voor ons en wegens de zegeningen die Hij heeft beloofd. Laten wij Exodus 20 lezen en herlezen en de geboden die daar staan in onze dagelijks leven toepassen.

Wij moeten niet *bijna* betrouwbaar, maar *altijd* betrouwbaar zijn. Laten wij in het kleine zowel als in het grote getrouwd zijn. Kan men er op aan dat ik iedere opdracht zal vervullen, of het nu gaat om het houden van een toespraak van tweeënhalf minuut, om het doen van huisonderwijs, een bezoek aan een zieke, of een roeping als ring- of full-time zending?

Denk eraan: „... velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?"

„Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, ..." (LV 121:34-35). Zij zijn niet betrouwbaar.

De Here spreekt van weinigen die gekozen zijn, en Hij bedoelt daarmee degenen die volkomen betrouwbaar zijn. Laten we ons nu voornemen om één van die weinigen te zijn. Laten we ons dikwijls afvragen: Schaam ik me voor het Evangelie van Christus, of verontschuldig ik mij dat ik lid van Zijn Kerk ben, of dat ik anders ben? De Here heeft gezegd dat wij Hem een volk des eigendoms zullen zijn, hetgeen betekent dat als wij volgens de leringen van het Evangelie leven, dat wij anders moeten zijn dan de wereld. Kan ik kritiek en spot verdragen en opkomen voor wat ik weet dat waar is, ook als ik alleen sta? Kan de Here erop rekenen dat ik Zijn Kerk en Zijn profeten verdedig het grote offer dat hij voor mij heeft gebracht aanvaard en waardig ben?

Sta op en doe met ons mee! Zeg met Jozua van wel- eer: „... aange met mijn, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen." (Jozua 24:15.) Sta dan aan de kant van de Here! Denk aan de woorden van deze lofzang:

Is ook klein ons tal, wij gaan nimmer rechtsomkeer.

Wat de tegenpartijder ook doe of beweue' u en mij helpt Gods macht uit hoger sfeer der waarheid werk te doen.

Vreest niet, hoe de vijand ons bestrij' moed nu, want de Heer 's aan onze zij.

Nooit beschaamd, neen, hoe de wereld ook spot, volgen wij alleen de wil van God.

Lofzang No. 197

Om dit alles te kunnen volbrengen, moeten wij vastberaden zijn en ons in alles beheersen, opdat van elk van ons gezegd kan worden: „Hij is iemand op wie je aan kan."

*

Priesterschapsdragers heractiveren

DOOR DAVID H. THOMAS

Het heeft nu lang genoeg geduurd. De bisschop heeft tot nog toe als een eenzaam trio vanaf het podium de priesterschapsvergaderingen gepreïdeerd, met slechts de organist en de dirigent tot gezelschap. De overige priesterschapsdragers bezetten graag de achterste — de allerachterste — banken. Maar in vele delen van de Kerk is die gewoonte al aan het veranderen. De presidia van de ouderlingenquorums, de groepsleiders van de zeventigers en de hoge priesters hebben bij de bisschop op het podium plaats genomen.

Dat men de priesterschapsleiders uit de toehoorders heeft gelicht en op het podium heeft geplaatst, duidt op een veranderde houding ten opzichte van de Melchizedekse priesterschapsquorums.

„De grote macht die altijd in de quorums heeft bestaan wordt eindelijk gebruikt,” merkt John M. R. Covey, coördinator voor het lesmateriaal voor de Melchizedekse priesterschaps op. Hij voegt eraan toe dat „de genealogie, het zendingswerk, het huisonderwijs en het persoonlijke welzijn van de leden van het quorum nu meer dan ooit de taak van het quorum zijn, zodat de bisschoppen meer tijd hebben voor de jeugd en om met de leden van de wijk te praten.”

Het nieuwe gezicht op de actieve medewerking van de priesterschaps heeft invloed gehad op de opleiding van de quorumsleiders en op een herleefde belangstelling voor de

programma's voor de toekomstige ouderlingen van de Kerk.

Kenmerkend voor de nieuwe houding is het programma voor de opleiding van de leiders in de Ring Blomfield Hills Michigan: „Wij hebben besloten dat wij dezelfde waarde moeten hechten aan het roepen van een presidium van een ouderlingenquorum als aan een roeping in de bisschop,” zegt president John R. Pfeifer.

Een ieder die geroepen wordt in een quorumpresidium wordt, in het bijzonder van zijn vrouw, geïnterviewd door het gehele ringpresidium, hetwelk zich er dan in het bijzonder op toelegt zijn taken en verantwoordelijkheid uit te leggen.

„Niemand wordt geroepen die niet tevens waardig is de tempel te betreden,” zegt president Pfeifer, „want we hebben onze allerbeste ouderlingen voor deze functies nodig; dus moet de ring ze de juiste leiding en assistentie geven.”

Om in die assistentie te voorzien, heeft president Pfeifer de opdrachten voor zijn leden van de hoge raad zo ingedeeld dat elke raadgever de verantwoordelijkheid is verleend voor een wijk of voor een ouderlingenquorum, maar nooit voor beide.

Volgens president Pfeifer geeft dit het lid van de hoge raad een maximum aan tijd voor het presidium van het quorum dat hem is toegewezen.

Behalve dat de ringpresident een lid van de hoge raad toewijst aan de presidiums van zijn ouderlingenquorums, vergadert hij zelf elke maand

met iedere president, net zoals hij met elke bisschop vergadert. Tijdens deze besprekingen met de ringpresident doen de quorumpresidenten hun maandelijkse evaluatie van het huisonderwijs.

„Wij hebben met ons programma verschillende dingen voor ogen,” vervolgt president Pfeifer. „Ten eerste willen we dat zowel de quorumleiders als de leden weten dat het werk dat hun is opgedragen bijzonder belangrijk is. De priesterschapsquorums zijn fundamentele eenheden van de kerkorganisatie en door hun de juiste erkenning te geven, krijgen we een verhoogd bewustzijn van het doel en de grote waarde van de priesterschaps.”

De uitwerking van deze intensieve concentratie op de ouderlingenquorums en hun verantwoordelijkheden is indrukwekkend. In vijftien maanden heeft de Ring Detroit 66 nieuwe ouderlingen geordend en 44 toekomstige ouderlingen gereactiveerd, hetgeen het samenstellen van twee nieuwe ouderlingenquorums ten gevolge had.

Een van de belangrijkste successen was dat 26 ouderlingen die inactief waren nu weer actief zijn.

„Wij hebben de broeders geholpen het belang van de priesterschapsverantwoordelijkheden in te zien en hebben de leiders hun belangrijk rentmeesterschap voor de mannen in hun quorums doen begrijpen,” zegt president Pfeifer.

Bij een cursus voor toekomstige ouderlingen, die geleid werd door de Ring Anchorage Alaska, zijn 33

nieuwe ouderlingen toegevoegd aan de actieve Melchizedekse priesterschap.

In Samoa is 22% van de toekomstige ouderlingen in de zending in één jaar verhoogd tot het Melchizedekse Priesterschap.

De Ring Bountiful Utah Heights, met 163 toekomstige ouderlingen, organiseerde een speciaal trainingsprogramma en had in 1972 40 broeders verhoogd in het priesterschap.

Dezelfde hoge percentages vinden we in de ring Southampton Engeland, waar 28 % in één jaar werd verhoogd en in de ring Silver Spring Maryland, waar in 1972 19 % werd verhoogd.

Daar de ringen overal hetzelfde doel hebben trachten te bereiken — actievare quorums van de Melchizedekse priesterschap — is een hernieuwde gebondenheid met het Priesterschap tot stand gekomen en tevens een verhoogde vitaliteit door de inspiratie van hun leiders.

De Ring Lansing Michigan, die onder leiding staat van President Sylvan Wittwer, aanvaardde aan het eind van 1971 een opdracht van president Loren C. Dunn van de Eerste Raad van Zeventig om 50 gezinnen met aan het hoofd een priesterschapsdrager te activeren.

President Wittwer vroeg aan elk van zijn 11 bisschoppen en gemeentepresidenten hem de namen van die gezinnen te verstrekken die zij door middel van werkzaamheden in het quorum hoopten te activeren. De vooruitgang moest elke maand aan de ringpresident worden gerapporteerd.

Het stellen van een doel en de afwerking daarvan leverde resultaten op. In één wijk werden een groepsleider van de hogepriesters, een zondagsschoolpresident en een uitvoerend secretaris van de wijk uit degenen, die geactiveerd waren, geroepen. Andere mannen die gereactiveerd zijn werken nu als raadgevers in de gemeentepresidijs en als uitvoerend secretaris van de gemeente. Vier gezinnen zijn voor het eerst naar de tempel gegaan. Eén nieuwe

ouderling is op zending gegaan. Meer dan 20 ouderlingen, zeventigers en hogepriesters zijn weer werkzaam geworden. Meer dan 25 nieuwe leden van de Melchizedekse priesterschap zijn, volgens president Wittwer, geordend als resultaat van dit programma.

Zoals de leiders van de priesterschapsdragers aan president Wittwer rapporteerden, hadden zij halverwege het jaar al meer dan de helft van hun doel bereikt. Het gestelde doel van 50 gezinnen werd in een jaar tijd bereikt.

„Om ons doel te bereiken,” zei president Wittwer, „was het nodig dat meer tijd besteed werd aan de afwerking van de gestelde doelen van elke wijk en elk quorum om anderen in hun werkzaamheden in de Kerk te activeren.”

Een van de meest bekende programma's van de Melchizedekse priesterschap in de Kerk is Project Tempel, en een van de succesrijkste voorbeelden van zo'n Project Tempel komt uit Granstville in Utah.

„Het succes van ons Project Tempel was eigenlijk het resultaat van twee dingen — vasten en bidden ter voorbereiding van de instructiebijeenkomsten en het aanhoudende bewakende werk van de toegewijde huisonderwijzers van de priesterschap,” zegt de president van de Ring Grantsville Utah, Kenneth C. Johnson.

Toen president Johnson ten doel stelde dat 150 gezinnen naar de tempel geleid moesten worden, begon hij met een planningvergadering. Het ringpresidium verstrekte een gedetailleerd programma van elke Project Temple bijeenkomst. Elke bijeenkomst was gepland om zowel geestelijk informatief als motiverend te zijn.

Om er zeker van te zijn dat de „project“-gezinnen hulp ontvingen buiten de instructiebijeenkomsten om, vroeg de president aan de leiders van de priesterschapsdragers om de beste huisonderwijzers aan de gezinnen toe te wijzen.

De senior-huisonderwijzer en zijn

vrouw hadden een speciale opdracht. Zij werden gevraagd het hun toegewezen gezin vaak te ontmoeten in een gezellig samenzijn en hen te doen rijpen tot een gezamenlijk bezoek aan de tempel.

„Dit is een van de voornaamste factoren van het succes van een Project Tempel,” zei president Johnson. „Gezinnen die het project met succes bekronen vertellen ons hoe belangrijk het is dat een gezin dat sterk in de Kerk is, zich werkelijk om anderen bekomert.”

„Deze gezinnen zijn niet alleen ‚toegevoegen’ vrienden geworden, maar echte, eeuwige vrienden en broeders en zusters,” zei hij.

Het succes van de Ring Grantsville Utah bij het Project Tempel blijkt het meest uit het feit dat 30 gezinnen in die ring voor de eerste keer naar de tempel van Salt Lake City zijn gegaan en dat 73 kinderen aan hun ouders werden verzegeld. Nog 20 zijn tot ouderling geordend en hopen spoedig naar de tempel te gaan.

„Door al deze ervaringen leren onze broeders een van de waarlijk belangrijke aspecten van het priesterschap — de broederschap,” zei broeder Covey.

„Veel te veel mannen in de Kerk hebben te lang het priesterschapsquorum beschouwd als nog een klus waar zij 's zondagmorgens naartoe gaan. Zo heeft de Here de priesterschapsquorums niet bedoeld.”

De Melchizedekse Priesterschapsquorums hebben een taak, die vergeleken kan worden met de taak van een bisschop, zich te bekommeren om het geestelijk welzijn van hun eigen leden. Dit is een geweldige opdracht, als men in aanmerking neemt dat de ouderlingen en de toekomstige ouderlingen en hun gezinnen 83 % van de Kerk vertegenwoordigen.

„Het lijkt mij toe dat de Here de priesterschapsleiders stap voor stap voorbereid op nog grotere verantwoordelijkheden,” besloot broeder Covey.

De taak van een alleenstaande vrouw

Als je volhardt ...

DOOR CAROL LARSEN Assistentie van de redactie

Een jonge zuster die haar verloofde in de oorlog verloren had kwam naar het bezoekerscentrum op het Tempelplein om door bidden vertroosting te vinden. Hun verhouding was zo mooi geweest. Hoe kon ze verder leven zonder hem? In een kamer die bestemd was voor overpeinzing en meditatie, werd haar geest getroffen door een tekst die daar was aangebracht. Die luidde: „En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (LV 14:7.)

Hoe volhardt iemand die alleen staat tot het einde toe?

Er zijn meer dan 650.000 alleenstaande volwassen leden van de Kerk, in meerderheid vrouwen. Wie zijn die alleenstaande zusters van de Kerk? Het zijn mensen van alle leeftijden, die allen verschillend zijn en belangstelling hebben voor verschillende dingen. Er zijn zusters die getrouwd waren en hun metgezel verloren en er zijn er die nog niet getrouwd zijn. Bijvoorbeeld:

Irene, zeventig, een gepensioneerde onderwijzeres die nooit getrouwd is; zij leidt een actief, creatief leven. Lucie, vijftig, die jarenlang gezorgd heeft voor haar oude moeder. Haar moeder is onlangs gestorven, nu moet ze een nieuw leven opbouwen. Greet vijfendertig, die haar man en twee kinderen verloren heeft bij een tragisch verkeersongeluk. Marie, veertig, door haar man verlaten toen zij besloot zich bij de Kerk aan te sluiten.

Duizenden anderen verkeren in dergelijke of andere omstandigheden. De meesten geven toe dat zij zouden willen trouwen, als de juiste situatie zich voordeed.

Sara is sinds zij op achtjarige leeftijd gedoopt werd, lid van de Kerk geweest. Haar overgrootouders behoorden tot de eerste bekeerlingen van de Kerk. Haar ouders zijn altijd een voorbeeld van liefde en toewijding geweest. Zij heeft een uitstekende betrekking die haar in staat stelt haar talenten te gebruiken, een geschikte woning te hebben en een verantwoordelijke functie in de ZHV. Op het eerste gezicht zou men denken dat zij alles heeft. Waarom is ze dan ongelukkig?

Sara is ongelukkig omdat ze ongetrouwd is en ze weet dat zij om de hoogste graad van heerlijkheid te bereiken, getrouwd moet zijn. Zij heeft in het verleden kansen gehad om te trouwen, maar elke keer dat zij hierover in gebed ging, werd haar duidelijk dat de jongeman in kwestie niet voor haar bestemd was. Vele vrienden en familieleden van Sara die het goed met haar menen vragen haar: „Waarom ben je niet getrouwd?” of „Waarom is een aantrekkelijk meisje zoals jij niet getrouwd?” „Waarom ben je niet getrouwd toen je er de kans toe had? Het zal binnenkort te laat zijn.” Omdat er zo vaak gewezen wordt op het huwelijksbeginsel, denken Sara en andere volwassen HLD-meisjes dat het huwelijk de enige maatstaf is waarnaar afgemeten wordt. Als gevolg hiervan is zij erg gevoelig ge-

worden voor de voortdurende aansporingen dat zij geen groot eeuwig doel bereikt. De grootste druk op oudere alleenstaande mannen en vrouwen, die het moeilijkste te weerstaan is, is misschien wel de goedbedoelde maar ondoordachte raad van vrienden en familieleden, die niet schijnen te beseffen dat de meeste alleenstaande mensen zich hun toestand sterk bewust zijn en hierin graag verandering zouden willen brengen.

Sara is een aantrekkelijke vrouw, maar omdat ze in de dertig is en nog niet getrouwd, denkt ze dat ze onaantrekkelijk en ongenwest is. Soms is ze ontevreden met zichzelf en met het leven in het algemeen. Zij beseft niet dat als zij zich aan wanhoop overgeeft, zij God eigenlijk de macht ontzegt haar gebeden te verhoren en in haar leven werkzaam te zijn. Als zij gelooft dat zelfs haar Vader in de hemel haar niet kan of wil helpen, dan heeft zij twijfel in de plaats van geloof gesteld, want deze twee kunnen niet samengaan. Het is normaal dat men wel eens een periode van twijfel doormaakt, maar als men lange tijd ontmoedigd is, kan dat het geloof verzwakken. Om een dergelijke ontmoediging te overwinnen, moeten we een onwankelbaar vertrouwen ontwikkelen dat God niet zal nalaten een rechtvaardig gebed te verhoren. Hij zal dat op Zijn tijd doen, maar Hij zal het doen. Zo'n geloof kan men niet gemakkelijk verkrijgen, maar het kan worden aangekweekt, zoals trouwens iedere vaardigheid,

door voortdurende oefening en toepassing. De Here zal op Zijn tijd en op zijn manier een antwoord geven op het rechtvaardig en door God bekrachtigde verlangen van de waardige om te trouwen — zo niet in dit leven, dan toch zeker in het volgende.

Niet alle vrienden van Sarah zijn ongevoelig voor haar noden. Eens, toen zij zich bijzonder gedeprimeerd voelde, zei haar vriendin tegen haar: „Geef het niet op omdat het zo moeilijk is.” Deze eenvoudige aanmoediging van een vriendin verschaftte haar de motivatie die zij miste. Ondanks de druk die er op haar wordt uitgeoefend en de insinuaties zo nu en dan dat zij zich niet aan de traditie houdt, ontwikkelt zij de vaardigheid het leven met vreugde en positief te aanvaarden. Door dit te doen, kan zij in de jaren dat zij alleen staat een belangrijke bijdrage aan de Kerk, aan de gemeenschap en aan haar naasten leveren.

Zij kan dit doen door een sterk geloof in God te ontwikkelen en te vertrouwen; door te leren het huwelijk te beschouwen als een belangrijke mijlpaal die op meer dan een punt op de eindeloze weg naar het eeuwige leven bereikt kan worden. „Alles heeft een bestemden tijd, en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd.” (Prediker 3:1.) Sara is gaan beseffen dat ofschoon ze misschien de komende vijf, tien, of twintig jaar, geen eeuwige partner zal vinden en misschien zelfs niet in dit leven, ze bereid moet zijn voor het huwelijk, wanneer dit ook moge gebeuren. Als Sara tot die zusters behoort die niet in dit leven trouwen, kan ze vrede vinden in de wetenschap dat de Here bij monde van Zijn profeten beloofd heeft dat geen zegeningen zullen worden onthouden aan degenen die waardig zijn.

Joseph Fielding Smith heeft gezegd: „Als de jonge vrouw het Woord des Heren in haar hart volkomen aanvaardt en zich onder de juiste omstandigheden aan de wet zou houden, maar een aanzoek wel-

gert omdat zij er zeker van is dat de omstandigheden er niet naar zijn dat zij een huwelijk aangaat, dat haar voor eeuwig aan iemand zou binden die zij niet liefheeft, dan zal haar beloning haar niet ontgaan. De Here zal haar oordelen naar de verlangens van haar hart en de dag zal komen dat de zegeningen die haar onthouden zijn zullen worden gegeven, hoewel dit misschien uitgesteld zal worden tot in het toekomstige leven.” (Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation* 2:77, uitgegeven in 1955 door Bookcraft, Salt Lake City.)

Duizenden alleenstaande vrouwen in de Kerk vragen zichzelf af: „Mankeert er wat aan mij dat ik mijn rol als vrouw niet kan vervullen en de liefde die in mijn hart is niet kan delen met een echtgenoot en kinderen?” Nee, zuster, er mankeert niets aan u dat met geduld, volharding, inspanning en geloof niet kan worden overwonnen.

Een zuster kan op verschillende manieren bij het gezinsleven betrokken zijn. Hoe dikwijls beperkt zij het woord *gezin* niet tot de gevaarlijke kleine definitie — „Gezin: een echtgenoot en eigen kinderen.” Omdat een gezin zo bezien misschien heel moeilijk te verkrijgen is, verbant ze bij het gezinsleven betrokken zijn uit haar leven, en onthoudt zij zich op die manier van de voldoende om te ontvangen en te geven wat de gezinnen verschaffen. Welk gezin moet zij zoeken? Zij moet nooit uit het oog verliezen dat zij kind is in minstens drie gezinnen. Ten eerste werd zij in het huis van haar eeuwige Vader geboren als geestelijk kind. Ten tweede is zij een kind van aardse ouders. Ten slotte is zij de dochter van alle „sterke en goede” (mensen), waarvan zij het bloed in haar aderen heeft. Zij behoort tot vele generaties van voorouders. Zij kan familiegeschiedenissen samenstellen van familieleden met wie zij nauwe betrekkingen onderhoudt, genealogisch onderzoek verrichten, deelnemen aan familie-evenementen of die zelf organiseren, tempelwerk

verrichten voor haar eigen familieleden en over het algemeen betrokken zijn bij haar eigen erfdel. Zij is niet alleen kind van verschillende gezinnen, maar zij behoort ook tot de gezinnen met broeders en zusters. Iedereen op aarde is op die manier aan haar verwant. In het derde soort gezinsverband, in de rol van opvoeder, hoopt ze moeder te worden. Dit is een verhouding van opofferen, geven en onderwijzen. Alleenstaande zusters kunnen hun tijd gebruiken door zich op hun aanstaande gezinnen voor te bereiden door de cursus „hulp bij de opvoeding” van de ZHV te volgen, zich in huishoudelijke zaken te bekwamen, nuttige voorwerpen voor haar tehuis te vergaren, te leren haar huis te meubileren en gelegenheden te zoeken om in aanraking te komen met kleine kinderen op formele basis (jeugdwerk, juniorzondagsschool enz.) of op informele basis (kinderen van burens, vrienden, of familie).

President Harold B. Lee drukte zijn zorg uit voor de alleenstaande leden van de Kerk en spoorde ze aan anderen te dienen:

„Sommigen van u hebben geen metgezel thuis. Sommigen hebben hun vrouw of man verloren of hebben nog geen metgezel gevonden.

In uw gelederen zijn enkele van de edelste leden van de Kerk — trouw, moedig, ernaar strevend de geboden des Heren te onderhouden, het Koninkrijk Gods op aarde op te bouwen en hun naasten te dienen.

Het leven kan u zoveel bieden. Vat moed om uw taak te volbrengen. Er zijn zoveel manieren om vervulling te vinden: door degenen te dienen die u liefheeft, door de taak die u als werknemer of in uw gezin hebt goed te doen. De Kerk geeft u zoveel gelegenheid om zielen te helpen, te beginnen met uw eigen ziel, om de vreugde van het eeuwige leven te vinden.

Laat zelfbeklag of wanhoop u niet afbrengen van de weg waarvan u weet dat die de goede is. Bepaal uw gedachten ertoe anderen te helpen. Voor u hebben de woorden van

de Meester een bijzondere betekenis: „Die zijn ziel vindt, zat dezelve verliezen; en die zijn ziel zal verloren hebben om Mijnentwil, zat dezelve vinden' (Mattheüs 10:39.)

„En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.' (Moshiah 2:17.)

God geve dat de gezinnen van de heiligen der laatste dagen gezegend mogen worden en dat zij hier het geluk mogen vinden en de fundering zullen leggen voor verhoging in het celestiale koninkrijk in de toekomstige wereld." (Harold B. Lee, *Strengthening the Home*, p. 8, uitgegeven in 1973 door The Corporation of the President.)

Alle leden van de Kerk die de beginselen van het Evangelie werkelijk begrijpen willen uiteindelijk de hoogste graad van verheerlijking bereiken. We kunnen echter niet verwachten volmaaktheid in het celestiale koninkrijk te verkrijgen, als wij tijdens dit leven niet alles doen wat in ons vermogen ligt om onze talenten te ontwikkelen. In de raadsvergaderingen des hemels, vóór de schepping, zijn er duidelijke, gedetailleerde plannen gemaakt betreffende onze wereld. Het voorbestaan maakt duidelijk dat vóór we aan onze poging beginnen, ons een duidelijk beeld moeten vormen van wat wij uiteindelijk willen bereiken. Het stellen van doelen komt ons op vele wijzen ten goede: (1) als we een doel hebben en weten waar wij op af gaan, zijn we beter in staat te bepalen waar wij *niet* op af gaan; (2) met een doel voor ogen kunnen wij de belangrijke vragen beantwoorden: „Waar ben ik nu?" en „Hoe kan ik komen van waar ik ben naar waar ik heen wil?"; (3) als wij ons doel voor ogen houden kunnen wij weten wanneer wij het hebben bereikt; (4) een duidelijk omlijnd doel zal onze handelingen motiveren; (5) onze energie concentreert zich op de gestelde doelen zodat wij ons volledig aan een taak kunnen wij-

den zonder iets te verspillen; (6) een duidelijk omlijnd doel vergroot ons zelfvertrouwen en helpt ons teleurstellingen te boven te komen.

Ongehuwde zusters moeten zich verschillende doelen stellen, het zal hen helpen goed ontwikkelde personen te worden. Hun doelstellingen moeten alle aspecten inluisten van haar: (1) geestelijke ontwikkeling, (2) sociale ontwikkeling, (3) gezinsontwikkeling, (4) persoonlijke ontwikkeling en (5) carrière ontwikkeling.

Joseph F. Smith maande jonge vrouwen aan zich ook praktisch op het leven voor te bereiden. „Ook ben ik van mening dat het van veel belang is dat de meisjes reeds vroeg een plan maken, en zichzelf een definitief doel in het leven stellen. Laat dat een nobel en goed plan zijn, iets met het doel om zowel anderen als zichzelf van nut te zijn ... Weest steeds vervuld van edele gedachten, houdt u bezig met verheven onderwerpen, en streeft naar een verheven doel.

Maakt u tot op zekere hoogte onafhankelijk wat betreft bedrevenheid, hulpvaardigheid en zelfvertrouwen, al kan van geen enkel mens worden gezegd dat hij werkelijk geheel onafhankelijk is van zijn medemensen, en niemand zover durft te gaan om te ontkennen dat wij volkomen afhankelijk zijn van onze hemelse Vader. Probeer een opvoeding te krijgen in de beste betekenis van het woord, doet zoveel mogelijk met uw tijd, lichaam en geest, laat al uw inspanningen gericht zijn op eerbare zaken, laat geen moeite worden verspild, en geen arbeid resulteren in verlies of zonde.

Zoekt het allerbeste gezelschap; weest vriendelijk, beleefd, prettig in de omgang, probeert te leren wat goed is en verstaat de plichten van het leven, opdat u een zegen moogt zijn voor allen met wie u omgaat, en u het allerbeste en meeste maakt van hetgeen het leven u brengt ...

Er zijn mensen die graag beweren dat de vrouwen het zwakke geslacht zijn. Ik geloof daar niets van. Mis-

schien wel in fysiek opzicht; maar welke man kan op geestelijk, zedelijk en godsdienstig gebied een vrouw evenaren die werkelijk overtuigd is? ... Zij zijn altijd meer bereid zich opofferingen te getroosten, en wat evenwichtigheid, goddelijkheid en geloof aangaat, zijn zij de mannen gelijk ...

En, jongere zusters, u vermaan ik ernstig om hen die boven u zijn geplaatst te steunen, al uw mogelijkheden te benutten, en u vrij te houden van de zonde; en, gelooft mij, u zult een hoogstaand karakter ontwikkelen, een eervol leven leiden en een krachtige bijdrage leveren tot het vormen van uw gemeenten. Bewaart uw waardigheid, uw integriteit en uw deugdzzaamheid met opoffering van het leven. Volgt deze weg, en al zult u van vele dingen onwetend zijn, toch zult u als een van de nobelste typen vrouw worden beschouwd. Wanneer zulke deugden haar sieren, moet een man zulk een jongedame wel liefhebben." (Joseph F. Smith, *Evangelieleer* blz. 350-352.)

Er zijn vele redenen waarom mensen niet trouwen — misschien wel evenveel redenen als er mensen zijn die niet trouwen. Tot deze redenen behoren slechte lichamelijke of geestelijke gezondheid, beperkingen door het beroep, persoonlijke verantwoordelijkheden, gebrek aan kansen, het stellen van te hoge eisen, teleurstelling in de liefde, het te gespannen zijn om een levenspartner te vinden en het falen om de verantwoordelijkheden van het huwelijk en het ouderschap op zich te nemen. In de zendingen van de Kerk komt het herhaaldelijk voor dat men niet trouwt vanwege het ontbreken van de gelegenheid om een geschikte huwelijkspartner te vinden. Vele zusters zijn zich bewust van de gevaren die verbonden zijn aan trouwen buiten de Kerk en willen liever ongetrouwd blijven vanwege die gevaren.

Toen men bisschop Victor L. Brown onlangs naar zijn standpunt vroeg omtrent degenen die geen geschikte

huwelijkspartner in de Kerk kunnen vinden, antwoordde hij: „Wij zijn er ons van bewust dat dit werkelijk een probleem is. In veel plaatsen is er slechts beperkte gelegenheid om leden van het andere geslacht, die ook lid van de Kerk zijn, te ontmoeten. (Dit probleem schijnt zich meer voor te doen onder de vrouwen, maar de mannen kunnen ook toe­passen wat ik nu laat volgen.)

„Mijn raad is dat als elke onge­trouwde zuster het Evangelie naar haar beste kunnen naleeft en ver­trouwen in de Here heeft, alles zal terecht komen. Misschien is het niet precies datgene wat zij zou willen, maar het zal het beste zijn, omdat de Here haar liefheeft. En Hij heeft be­grip voor het probleem. Er zijn vele goede jongemannen en als een on­getrouwde zuster vertrouwen heeft om zo'n man te onderwijzen vóór ze met hem trouwt en ervoor zorgt dat hij gedoopt wordt omdat hij zich bekeerd heeft en niet alleen omdat hij van haar houdt, dan zal de Here haar zegenen. Ze moet alleen geduld en een groot geloof hebben. Maar ik ken enkele jonge vrouwen in die si­tuatie die zo'n geloof gehad heb­ben.”

Of het huwelijksverbond nú komt of in het volgende leven, het is al­tijd een onontbeerlijk deel van de verhoging. President Joseph F. Smith legde de noodzakelijkheid er­van uit toen hij zei: „geen enkele man kan verlost en verhoogd wor­den in het celestiale koninkrijk zon­der de vrouw, en geen enkele vrouw kan *alleen* volmaking en verhoging in het Koninkrijk Gods bereiken ... God heeft het huwelijk in den be­ginne ingesteld.” (Joseph F. Smith in *Conference Report of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, April 1913, pp. 118-119.)

Wordt er alleen maar op de vrouwen druk uitgeoefend om te trouwen? Verre van dat. De ongetrouwde man heeft nog een grotere verantwoorde­lijkheid, omdat men in onze gemeen­schap verwacht dat de man bij 'hof maken agressiever is dan de vrouw. President Joseph Fielding Smith

heeft geschreven: „Elke Jongeman die dit grote gebod om te trouwen in de wind slaat, of die niet trouwt vanwege een zelfzuchtig verlangen de verantwoordelijkheden te vermijden die het getrouwde leven met zich meebrengt, volgt een weg die God niet behaagt. Verhoging betekent verantwoordelijkheid. Er kan geen verhoging zijn zonder verant­woordelijkheid.” (*Doctrines of Sal­vation*, 2:74.)

Behalve de druk die op hen wordt uitgeoefend als leden van de Kerk en als priesterschapsdragers, worden vele ongetrouwde mannen ook nog met een ander probleem gecon­fronteerd: het belaagd worden door ongetrouwde vrouwen.

Een man die onlangs trouwde ver­teelt ons dat er in zijn wijk tweemaal zoveel ongetrouwde vrouwen als mannen zijn. „Een man houdt er niet van dat een vrouw het initiatief neemt bij de hofmakerij,” zei hij. „Wat mij in mijn vrouw aantrok was dat zij niet agressief was bij het zoeken naar een man.”

President Cierpka van de Ring Ber­lijn vertelt hoe zijn vrouw zijn gunst won door het respecteren van zijn rol als Initiatiefnemer. President Cierpka is arts en werkte aan het einde van de oorlog in een zieken­huis in Berlijn. Hij was lid van de Kerk.

Ik was de enige ongetrouwde dok­ter, met honderden ongetrouwde verpleegsters om mij heen, die ge­wacht hadden op het einde van de oorlog en op de terugkeer van de mannen, zodat zij een echtgenoot konden vinden,” zei hij.

Onder die omstandigheden vond Dr. Cierpka zijn vrouw.

„Ik denk dat zij een van de weinige meisjes was die mij niet achterna zaten. Daarom lette ik op haar,” zei hij.

Zuster Cierpka zei: „Ik maakte heel gewoon gebruik van de psychologie van de vrouw en was enigszins ge­reserveerd. Het werkte en we trouwden in 1947.”

Zuster Cierpka werd twee dagen vóór ze trouwde gedoopt. „Mijn verloofde

vertelde me over de ware Kerk en het was niet moeilijk voor mij te zien dat er veel ontbrak aan de gods­dienst waarbij ik aangesloten was. Ik leerde het ware Evangelie begrip­pen en het was een wonderlijke er­varing om kort vóór ons huwelijk door mijn man gedoopt te worden,” zei zij. (*Church News*, 23 februari 1974.)

Een gelijke partner te zijn in een eeuwige verbintenis vereist onein­dig veel meer dan alleen maar „ja” te zeggen. Een vrouw kan niet haar hele leven in een vacuüm leven, stordige gewoonten ontwikkelen, al­leen voor zichzelf zorgen en tege­lijkertijd verwachten even veel bij te dragen aan een uiteindelijk celestiaal huwelijk. In plaats daarvan moet ze goed ontwikkeld zijn, vaardigheden en talenten ontwikkelen die uniek voor haar zijn, kennis ver­krijgen, er goed verzorgd uitzien, en waardig zijn; met andere woorden zij moet er uitzien en handelen als een dochter van God. President Lee maande de heiligen der laatste da­gen aan het ware vrouw-zijn te eer­biedigen. „Zijn wat God je wil laten zijn als vrouw hangt af van de wijze waarop je denkt, geloof, leeft, je kleedt en je gedraagt als een toon­beeld van vrouw-zijn als heilige der laatste dagen, een voorbeeld van hetgeen waarvoor je geschapen werd.

Als een vrouw de haar door God gegeven identiteit op de juiste ma­nier handhaaft, kan zij de ware liefde van haar echtgenoot en de bewon­dering van degenen die natuurlijke, reine, lieflijke vrouwelijkheid bewon­deren, opwekken en vasthouden. Wat ik u in de eerste plaats wil zeg­gen, zusters, is te zijn wat God u wil laten zijn, een echte vrouw.” (Harold B. Lee in *Relief Society Con­ference Address*, april 1972.)

De gelijkenis van de wijze en dwaze maagden is hier goed van toepas­sing. (Zie Mattheüs 25:1-13.) Vijf van de maagden verzeckerden zich dat hun lamp klaar was bij de komst van de bruidegom. Toen hij kwam konden zij hem volgen, omdat ze

zich voorbereid hadden. De vijf dwaze maagden bleven achter. Op dezelfde wijze kan de vrouw die haar leven in orde heeft in elke fase van verhoging stappen. Wanneer de gelegenheid zich voordoet die celestiale metgezel te kiezen waarop ze zo geduldig gewacht heeft, zal ze het kunnen omdat ze zich voorbereid heeft. Ze zal in staat zijn de juiste keuze te maken.

Dikwijls is het probleem niet het vinden van iemand om mee te trouwen, maar vermijden van het maken van een verkeerde keuze. Joseph Fielding Smith vermaande ons dat we voorzichtig moeten zijn bij het kiezen van een levensgezel: „Dit leven is kort, en de eeuwigheid is lang. Als we eraan denken dat het huwelijksverbond eeuwig zal duren, verdient het aanbeveling dat wij zorgvuldig nadenken. Overhaast optreden bij de belangrijkste stap van ons leven kan het sterfelijke leven van man, vrouw en kinderen vullen met eindeloos verdriet. De resultaten kunnen zich, zoals vaak voorkomt, tot de eeuwigheid uitstreken en onherstelbaar leed veroorzaken dat eeuwig zal duren ... Mijn raad aan onze meisjes is dat, als je geen man kan vinden die zijn godsdienst trouw is en vertrouwen heeft in het Evangelie des Heren, het beter is zegeningen te blijven ontvangen als „ongetrouwe vrouw'. Het is beter dat u in het sterfelijke leven iets ontzegt wordt en het eeuwige leven te krijgen dan uw zaligmaking in het Koninkrijk Gods te verliezen. Denk eraan dat de Here u dubbel en dwars zal vergoeden aan vreugde en eeuwig samenzijn wat u tijdelijk hebt moeten missen, als u maar getrouw en gelovig bent.” (*Doctrines of Salvation*, 2:77-78.)

Een heilige der laatste dagen moet ernaar streven zichzelf te perfectiëren, of dat nu in het huwelijk is of daarbuiten. Sommige problemen zijn gemakkelijker met een echtgenoot op te lossen, maar andere weer niet. Getrouwde vrouwen hebben ook hun problemen, beproevingen en moeilijkheden. Het huwe-

lijk beschouwen als luilekkerland is niet alleen onwettelijk, maar een vrouw kan erdoor verleid worden uit te kijken naar toekomstige zegen, zonder de tegenwoordige tijd te gebruiken om zichzelf te verbeteren. Sommigen kunnen worden verleid dezelfde fout te maken in hun verwachtingen van het huwelijk als zij maken in hun verwachtingen van het leven in het hiernamaals. De Schriften zeggen: „... want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten.” (Alma 34:34.) Zo ook zullen dezelfde eigenschappen, zwakheden en deugden die iemand nu bezit in het huwelijk meegenomen worden. Hoe meer een vrouw op het huwelijk en de beproevingen die daarmee gepaard gaan voorbereid is, des te gelukkiger zal ze zijn. De ongetrouwde jaren moeten dan ook verstandig gebruikt worden als jaren van voorbereiding.

Een rijk en bevredigend leven te leiden is een uitdaging voor een heilige der laatste dagen. Maar soepel en vindingrijk elke uitdaging tegemoet treden kan bevrediging en gemoedsrust geven. Zij dient:

1. Dicht bij de Here te zijn.
2. Het leven positief tegemoet te treden.
3. Te erkennen dat het huwelijk niet de enige maatstaf voor haar waardigheid is, ondanks de sociale druk die haar het tegenovergestelde wil doen geloven.
4. Haar ongetrouwde jaren te vullen met belangrijk werk.
5. Geduldig te zijn. (Als het huwelijk niet in dit leven komt, zal het in het volgende leven komen, als ze waardig is.)
6. Doelen te stellen en deze realiseren.
7. Te onderkennen waarom ze niet getrouwd is en de dingen waaraan ze niets kan doen blijmoedig te aanvaarden.
8. Gezinsactiviteit te ontwikkelen.
9. De eeuwige rol van èn man èn

vrouw te begrijpen en te respecteren.

10. Zichzelf erop voor te bereiden een eeuwige metgezellin te zijn.

Een zuster in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moet er altijd aan denken dat, wat haar leeftijd of omstandigheden ook mogen zijn, ze haar ongetrouwde jaren productief kan maken door zichzelf te zien in het licht van de eeuwigheid. Het uiteindelijk doel, verhoging, is het streven waard. *

Aankondiging

Binnenkort zal in het Nederlands verschijnen *Het wonder der vergeving* van ouderling Spencer W. Kimball, geschreven toen hij nog geen president van de Kerk was. Hieronder een korte beschrijving van waar het in dit boek om gaat.

Jezus heeft gedurende Zijn aardse bediening vele wonderen verricht. Hij genas met name tal van lichamelijke ziekten en invaliden. Zijn grootste wonder is echter misschien de genezing van menselijke zonden. Ook heden biedt Jezus nog dezelfde voorwaarden als voorheen, namelijk op grond van oprechte bekering. In *Het wonder der vergeving* put ouderling Spencer W. Kimball, een van de hedendaagse apostelen van de Heiland, uit zijn rijke ervaring en de inspiratie die hij krachtens zijn roeping heeft ontvangen. In dit boek zet hij op indringende wijze de begrippen bekering en vergeving

(Wordt vervolgd op blz. 418)

UITZONDERLIJKE GESCHIEDENISSEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELEN*

REED SMOOT

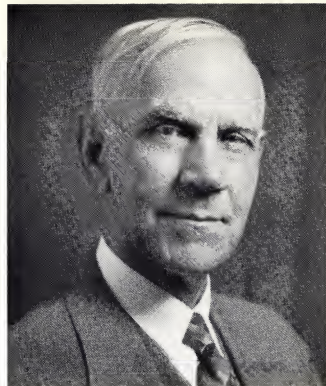
Biografische schets

Reed Smoot werd op 19 januari 1862 te Salt Lake City geboren en groeide op in Provo in de staat Utah. Zijn vader, Abraham O. Smoot was de tweede burgemeester van Salt Lake City, burgemeester van Provo en een van de grondleggers van de Brigham Young Academy. Zijn moeder, Annie Kirstine Morrison, was een Noorse bekeerlinge, die haar familie verliet om haar pasverworven geloofsgenoten naar Utah te volgen.

Terwijl Reed Smoot te Salt Lake City woonde, ging hij op school bij William Willes en Dr. Karl G. Maeser. In 1872 verhuisde het gezin naar Provo, waar hij een afdeling van de University of Deseret bezocht. Toen in april 1876 de Brigham Young Academy geopend werd, was Reed de eerste student die zich hier liet inschrijven. Men zegt dat hij elke mogelijkheid tot het volgen van hoger onderwijs die toen geboden werd aangreep en in 1879 voor zaken- en handelskennis slaagde.

Broeder Smoot, die toen reeds als een succesvol zakenman bekend stond, ging in november 1890 op zending naar Europa.

In 1895 werd hij tot raadgever van Edward Partridge in de Ring Utah benoemd. In 1900 werd hij gesteund als apostel en aangesteld door president Lorenzo Snow. In januari 1903 koos het wetgevend lichaam van de staat hem in de senaat van de Verenigde Staten. Broeder Smoot was dertig jaar lang een geëerd senator. De senator uit Utah kan heel goed worden beschouwd als degene die er het meeste toe heeft bijgedragen een gunstig beeld van de Kerk te scheppen.

Toen de senator in 1933 in Utah terugkeerde, werd hij een actief lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, maar zijn gezondheid begon hem reeds in de steek te laten. Hij vervulde 41 jaar lang de functie van apostel en zijn dienst eindigde met zijn dood in februari 1941. (Uit *In memory of Senator Reed Smoot*, Brigham Young University Library, 1966.)

President J. Reuben Clark maakte broeder Smoot het volgende compliment:

„Ik wil deze gelegenheid te baat nemen om mijn hemelse Vader als lid van deze Kerk te danken voor de terugkeer van een onder ons, die ik als de grootste zending van zijn generatie beschouw. Ik bedoel de achtenswaardige Reed Smoot.

Ik verhuisde naar het oosten van de Verenigde Staten omstreeks de tijd, dat hij in de senaat kwam. Ik weet iets van de gevoelens die men toen voor ons koesterde. Ik heb de grijns van verachting en spot gezien als men zei dat iemand een mormoon was. Gedurende de dertig jaar dat senator Smoot dit ambt bekleedde, heb ik een groot deel van mijn tijd in het oosten onder dezelfde omstandigheden geleefd ... en ik wil u vertellen, broeders en zusters, dat voor zover ik het met mijn menselijke kennis en begrip beoordeel kan, dat niets anders zo ertoe heeft bijgedragen dat de volkeren der aarde thans datgene eren en respecteren wat zij voorheen bespotten en verachtten. Daarbij heeft senator Smoot zijn land zo toegewijd gediend als maar zelden te voren is vertoond, en nooit is overtroffen.” (*Confidence Report*, April 1933, p. 102.)

„Een paar woorden van uw dochter Kirstine”

Samen met broeder Widtsoe had ik het voorrecht in de maanden juli en augustus Europa te bezoeken. Terwijl

*Uit *Exceptional Stories from the Lives of our Apostles*, Samengesteld door Leon R. Hartshorn in 1973 uitgegeven door Deseret Book Co. te Salt Lake City en met toestemming overgenomen.)

ik zo op een speciale zending was, was ik met hulp van broeder Widtsøe zo gelukkig de Scandinavische landen te kunnen bezoeken. Ik benutte mijn laatste bezoek ook en vooral om het oude huis van mijn moeder te gaan bezoeken. Toen ik nog een jongeman was, had ik de gewoonte tegen mijn moeder te zeggen: „Op zekere dag zullen we naar het oude huis terugkeren.” Ik stelde dat veel te lang uit, zoals zo vele dingen worden uitgesteld tot het te laat is, want mijn moeder stierf, toen zij zestig was. Maar ik besloot vroeger of later naar het oude huis te gaan en een aantal bloedverwanten op te zoeken. Ik heb er vandaag de tijd niet voor u de gevoelens te beschrijven die zich van mij meester maakten toen ik de oude deur zag die zij misschien wel honderden en nog eens honderden keren geopend had, toen ik naar de waterput achter het huis keek, waarvan ik haar had horen vertellen toen ik nog een jongen was, toen ik in de schaduw van die wonderlijke boom stond, die haar moeder had geplant en waar ze mij dikwijls over verteld had. En ik wil u zeggen, broeders en zusters, dat toen ik dat oude huis zag en alles er omheen, ik God uit de grond van mijn hart dankte dat het Evangelie van Jezus Christus mijn moeder bereikt had en dat ze wist dat het haar was toen ze nog maar een meisje was. Alle tegenstand en alle vervolging van de kant van haar vader, moeder en andere geliefden had nooit enige invloed gehad op haar getuigenis dat God leefde en dat Jezus de Christus is.

Mijn neven en nichten brachten mij de oude familiebijbel en toen ik de omslag oplichtte zag ik onderaan de bladzijde de naam „Anna Kirstine Maurits-datter.” Ik kon niet lezen wat er bij geschreven stond, maar ik vroeg broeder Widtsøe dat zo snel mogelijk over te schrijven en mij dan te vertellen wat er stond. Ik wilde het woord voor woord vertaald hebben. Het was een boodschap aan haar ouders, geschreven op de dag dat zij het huis verliet — de dag waarop zij uit huis verdreven werd door een liefhebbende vader en moeder die dachten dat zij niet lang zou wegblijven, maar spoedig zou terugkeren en om vergeving smeken, en verloochenen dat zij wist dat God leefde en dat Jezus de Christus is. Ze was toen nog maar een meisje, maar ik zal er nu de tijd voor nemen om aan deze vergadering die brief voor te lezen, omdat hij de geest ademt van vrouwen zoals zij. Hij is vol van de geest van onze ouders, die bereid waren alles in de wereld op te offeren ter wille van het Evangelie, ja, van de geest van een zending, die het Evangelie van Jezus Christus onderwijst. Dit was geschreven in haar eigen handschrift en het was een laatste afscheid, van een meisje dat van haar land hield, dat haar vader en moeder en familie liefhad, maar dat nog meer van het Evangelie van Jezus Christus hield.

Een paar woorden van uw dochter Kirstine, lieve ouders. Bid tot God om de moed deze grote waarheid te kunnen aanvaarden, die in dit boek staat en

nu weer bekend is, zodat deze verworven kennis niet als een getuigenis tegen u moge staan op Gods grote dag, die komen zal. Ik bid God, dat wij op die grote dag in vreugde en geluk tezamen zullen kunnen komen en dat wij tot Gods eer gekroond mogen worden en dat Hij tot ons allen moge zeggen: „Kom nu, mijn getrouwe kinderen, gij zult naar uw werken beloofd worden.” Deze kwestie en mijn verlangen dat u de waarheid moogt verstaan en aanvaarden, hebben mij stil menige brandende traan doen vergieten, vooral als ik dacht aan de onheiligheid van het mensdom. De jaren snellen heen, de dag nadert waarop allen naar de Herder moeten luisteren en Zijn wil gehoorzamen of straf ontvangen. De grote Koning komt om te regeren en te heersen. Zonde en kwaad zullen uitgebannen worden. God geve dat u moogt behoren tot hen die waar-

dig mijn. Mijn hart wordt week als ik aan deze dingen denk. God geeft dat heel het mensdom zich bekeert. Ik zal tot mijn hemelse Vader bidden dat allen, die deze regels lezen het ware doel van Zijn heilig boek mogen begrijpen, en de last der zonde mogen afleggen. Wat ik geschreven heb is bestemd voor allen die deze regels lezen. Ik bid God, dat Hij u tot het eeuwige leven moge leiden.

Kirstine Maurits-datter,
Drammen, 1 september 1854.

Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet. Ik schaam mij niet voor het getuigenis van de moeder die mij baarde. Het geeft niet waar ik op de aardbodem heentrek, of het naar koningen, vorsten of welke klasse van mensen in de wereld dan ook is. Ik wil hen allen laten weten dat ik een lid ben van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ... (*Conference Report*, October 1923, pp. 76-77.)

„Maar dat is een grove leugen”

Toen de senator nog een kleine jongen was, kwam Brigham Young op een keer naar Provo in de staat Utah en zei op een conferentie, dat de dag zou komen dat een menselijke stem van New York tot San Francisco gehoord kon worden ...

Moeder had hem meegenomen naar deze vergadering en op weg naar huis zei hij, doelende op wat vertelde Brigham Young had gezegd: „Maar dat is een grove leugen. Dat is volkomen onmogelijk. Dat bestaat niet.” Zijn moeder, een vrouw met een groot geloof, vertelde haar zoon: „Toch, je zult eens de vervulling meemaken van wat de president vandaag heeft gezegd.” Hij geloofde het niet. De tijd verstreek en terwijl hij in de senaat van de Verenigde Staten zat, kwam er een omroepsysteem, zodat men van New York City uit tot San Francisco kon spreken. Een van zijn collega's in de senaat was met de onderneming belast en toen zij gereed was en zij de gebeurtenis zouden vieren, nodigde hij senator Smoot uit naar New York City te komen en als eerste mens via de radio te spreken. Dat deed hij en zijn stem was dwars over het continent en duidelijk en helder te horen.

Aldus leefde hij lang genoeg om letterlijk de belofte te vervullen die president Brigham Young jaren tevoren in Provo had gedaan. (Hinckley, *Faith of Our Pioneer Fathers*, p. 207.)

„Dan zou ik diaken willen zijn”

In een gesprek met Dr. Creed Haymond zei James A. Farley, die onder president Franklin Delano Roosevelt directeurgeneraal van de postierijen was: „Ik ben een democraat met een zekere nationale faam, en Reed Smoot is een republikein; ik beschouw hem echter als de grootste diplomaat in de regering van de Verenigde Staten. Hij weet meer omtrent wat er gaande is, bezoekt

meer vergaderingen en is beter ingelicht omtrent alles wat er voorvalt dan wie ook die ik ken. Ik zou willen dat wij meer mannen hadden zoals hij.

„Ik heb uit betrouwbare bron vernomen, dat de republikeinse partij Reed Smoot de kandidatuur voor het presidentschap van de Verenigde Staten had aangeboden, indien hij zijn geloof wilde verloochenen. Dat hij een Mormoon is, maakte het kandidaatschap onmogelijk.

Dr. Haymond vervolgde: „Vijftien jaar later, toen senator Smoot eens op mijn kantoor was, vertelde ik hem in de loop van ons gesprek wat James Farley mij had toevertrouwd. Hij zei: „In twee nationale republikeinse partijvergaderingen werd mij de kandidatuur voor president van de Verenigde Staten aangeboden, indien ik mij tegen de Kerk wilde keren.”

Ik zei tegen hem; „Zou het dat niet waard zijn?”

Hij keerde zich met een ruk naar mij toe, pakte mij bij de arm en zei: „Jongeman, misschien ken je mijn standpunt ten aanzien van de Kerk niet. Indien ik de keuze had tussen diaken zijn in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen of de president van de Verenigde Staten, dan zou ik diaken willen zijn.”

„Senator Smoot, was mijn wijn niet goed genoeg voor u?”

Ik zou liever sterven, dan mijn getuigenis verliezen en ongeacht waar ik mij bevond, heb ik mij er nooit voor geschaamd. Ik heb nooit in de positie verkeerd dat de mensen naar mij konden wijzen en zeggen: „Hij leeft niet volgens de beginselen die hij belijdt.” Op alle vergaderingen die ik heb bijgewoond, de grote diners die door de rijken in Washington werden gegeven, waar bij ieder banket alkoholhoudende drank werd geserveerd, heb ik nooit een druppel van hun drank of wijn geproefd. Tijdens het eerste banket dat ik bijwoonde, gegeven door de rijkste vrouw ter wereld, stonden bij ieder couvert glazen voor de drie verschillende wijnen die geserveerd werden. Aan het eind van het diner merkte de gastvrouw op dat ik geen druppel ervan genoten had en zei tot mij: „Senator Smoot, was mijn wijn niet goed genoeg voor u?”

Ik had de gelegenheid haar het Woord van Wijsheid uit te leggen zoals wij dat opvatten. Ik verzocht haar er toch vooral geen aanstoot aan te nemen, want het was in het minst niet mijn bedoeling haar te beledigen. Het duurde niet lang of iedereen in Washington wist dat ik geen alkoholhoudende drank nuttigde, want ik deed bij elk diner hetzelfde, op de ambassades van vreemde landen, ongeacht waar. Ik dank God, dat ik de kracht had te handelen naar mijn geloof en zoals mijn godsdienst mij leerde... God eist nooit iets van Zijn volk, zonder tevens de weg voor hen te bereiden om het te volbrengen. (*Conference report*, Oktober 1935, p. 116.)

*

Lessen in het vrouw-zijn

DOOR ARTA M. HALE

Een groep vrouwen babbelde informeel over de taak van de vrouw in de wereld. De meesten van hen voelden zich grotelijks gezegend vrouw en moeder te zijn, maar één klaagde bitter over de discriminatie die zij op haar werk ondervonden had. „O, maar de situatie voor de vrouwen is veel beter geworden,” verklaarde een ander. „We mogen wel dankbaar zijn dat we niet in de tijd van de Bijbel leefden.” Toen vertelde ze hun het verhaal van Vasthi.

Vasthi – Koningin van Perzië

Omstreeks 500 voor Chr. was Perzië een uitgestrekt keizerrijk van 127 provincies en koning Ahasveros had een groot feest in de paleistuin bereid voor de vorsten uit deze provincies. Op de zevende dag, toen des konings hart vrolijk was van de wijn, beval hij zijn kamerlingen koningin Vasthi voor hem te brengen, getooid in haar koninklijke gewaden, zodat de vorsten haar schoonheid konden zien.

De koningin weigerde te komen. Een pijnlijke situatie voor koning Ahasveros, die hem woedend maakte. Hij riep zeven van zijn wijste vorsten die de wet en de rechtspraak kenden en vroeg: „... Wat men naar de wet met de koningin Vasthi doen zou, omdat zij niet gedaan had het woord van den koning Ahasveros, ...”

Een van de vorsten antwoordde: „De koningin Vasthi heeft niet alleen tegen den koning misdáan, maar ook tegen al de vorsten, en tegen al de volken, die in al de landschappen van den koning Ahasveros zijn...”

Want deze daad der koningin zal uitkomen tot alle vrouwen, zodat zij haar mannen verachten zullen...

Indien het den koning goeðdunkt, dat een koninklijk gebod van hem uitga, hetwelk geschreven worde in de wetten der Perzen en Meden, en dat men het niet overtrede: dat Vasthi niet inga voor het aangezicht van de koning Ahasveros, en de koning geve haar koninkrijk aan haar naaste, die beter is dan zij.

Als het bevel des konings, hetwelk hij doen zal in zijn ganse koninkrijk, (want het is groot) gehoord zal worden, zo zullen alle vrouwen aan haar mannen eer geven...” (Esther 1:15-17; 19, 20.)

„Dit woord nu was goed in de ogen des konings en der vorsten ...” en Ahasveros zond brieven „aan een legelijk landschap,” dat „elke man overheer in zijn huus wezen zou” en zijn woord zou wet zijn voor zijn vrouw.

Het is waar dat de gebruiken veranderd zijn en dat de vrouwen meer vrijheid hebben dan in vroeger tijden. Maar God is niet veranderd. Mannen en vrouwen zijn

beiden Zijn scheppingen, zonen en dochteren van God die hij liefheeft en altijd heeft liefgehad. Hoewel het rentmeesterschap van de vrouw anders is, is het toch even belangrijk en bevredigend voor de ziel als dat wat aan de man gegeven is.

Een ander verhaal uit de Bijbel laat zien dat een vrouw die een profeet of leider die God heeft geroepen dient en steunt, gezegend wordt met levensmiddelen, de Geest des Heren en een getuigenis.

De vrouw die Elia onderhield

Na drie jaren van hongersnood en droogte in het land Israël gebood de Here de profeet Elia naar het noorden, naar Sidon, te gaan en voegde eraan toe: „... zie, ik heb daar een weduwe geboden, dat zij u onderhoude.” (I Koningen 17:9.) Toen Elia aankwam, was de vrouw hout aan het sprokkelen en hij vroeg haar of zij hem wat water en een stuk brood wilde geven. Ze legde uit, dat zij geen brood had en slechts genoeg meel en olie om één koek te bakken. Als die op waren, zouden zij en haar zoon van honger omkomen.

Elia zei dat als zij eerst een kleine koek voor hem zou bakken en dan nog twee voor haar en haar zoon, zij met haar meel en olie zou toekomen totdat de hongersnood voorbij was. De vrouw deed zoals de profeet gevraagd had en haar voorraad meel en olie bleef constant, ofschoon Elia vele dagen bij hen bleef.

Tijdens de hongersnood werd de zoon van de weduwe erg ziek en op zekere dag hield zijn ademhaling op. Elia droeg de jongen naar zijn eigen kamer en vroeg de Here de geest van het kind in hem te doen terugkeren. De jongen werd weer levend en Elia bracht hem bij zijn moeder. Ze zei: „Nu weet ik, dat gij een man Gods zijt, en dat het woord des Heeren in uw mond waarheid is.” (I Koningen 17:24.)

Er zijn tegenwoordig veel jonge vrouwen die alles opgegeven hebben om zich bij de Kerk te voegen. De Here is hun offers indachtig en Hij zal hen zegenen en belonen, zoals Hij het Ruth in vroeger tijden deed, die bekeerd werd en zonder weifelen de weg des Heren volgde.

Ruths beloning

Elimech woonde met zijn vrouw Naomi, en hun twee zoons in Judea. Wegens een hongersnood verhuisden zij naar Moab, een land waar afgoden werden vereerd. Daar stierf Elimech en zijn beide zoons huwden jonge

vrouwen uit Moab, Orpa en Ruth. Korte tijd daarna stier-
ven echter ook de beide zoons.

Tien jaar lang was Naomi uit Judea weg en zij ver-
langde naar haar eigen land en volk. Ze besloot terug
te gaan en vroeg haar schoondochters naar het huis
van hun moeder terug te keren. Ze konden in Moab
weer een man trachten te vinden onder hun eigen volk.

Orpa en Ruth weenden toen Naomi hen vaarwel kuste.
Orpa ging terug naar haar eigen familie, maar Ruth was
tot de godsdienst en de God van Israël bekeerd.
Ze „kleefde” haar schoonmoeder aan en smeekte haar:
„Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter
u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik
ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik ver-
nachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God.”
(Ruth 1:16.)

Naomi en Ruth bereikten het vroegere huis van Naomi
in Bethlehem aan het begin van de gersteoogst. Zoals
daar gebruikelijk was, mocht Ruth de aren lezen
die door de maaiers werden achtergelaten, zodat zij
en Naomi iets te eten hadden.

De akker waar Ruth dit deed, behoorde toe aan Boaz,
een bloedverwant van Naomi's echtgenoot. Toen
Boaz de gersteakker kwam bekijken, merkte hij haar
op en hij vroeg de maaiers wie zij was. Zij vertelden
hem dat zij de Moabitische was, de schoondochter van
Naomi, en dat zij vlijtig werkte.

Boaz zei tegen Ruth, dat zij slechts op zijn akkers de
aren moest lezen. Ze zou op geen enkele manier wor-
den lastig gevallen en ze moest ook het voedsel ge-
bruiken en het water drinken dat voor de maaiers
werd aangevoerd.

Ruth boog zich voor Boaz neer en vroeg waarom hij zo
vriendelijk voor haar, een vreemdelinge, was. Boaz an-
woordde haar: „Het is mij wel aangezegd alles, wat
gij bij uw schoonmoeder gedaan hebt, ... en hebt uw
vader en uw moeder, en het land uwer geboorte ver-
laten, en zijt heengegaan tot een volk, dat gij van te
voren niet kendet.

De Heere vergelde u uw daad en uw loon zij vol-
komen, van den Heere, den God Israëls, onder Wiens
vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen!”
(Ruth 2:11-12.)

De Here beloonde Ruth inderdaad voor haar offer; later
huwde Boaz haar en zij kregen een zoon, Obed. Door
Obed werd Ruth de overgrootmoeder van David, die
koning van Israël was en gehoorde zij tot de voorouders
van onze Heiland Jezus Christus.

Elke vrouw, die heilige der laatste dagen is moet steeds
de normen van haar Kerk en haar doel voor ogen hou-
den. Als zij toestaat dat de huidige stromingen haar
beletten om zich waar te maken”, zal zij mogelijkwerwijs
zo ingespannen streven naar bewondering en eer, dat
zij de enige manier om zich werkelijk waar te maken
zou kunnen verliezen. De vrouw die een aantal persoon-
lijke ambities opoffert om aan de noden van haar ge-

zin — haar man en haar kinderen — tegenmoet te
komen, heeft zich werkelijk waar gemaakt. De woorden
van Jezus zijn op haar van toepassing: „Die zijn ziel
vindt, zal dezelve verliezen; en die zijn ziel zal verloren
hebben om Mijnentwil, zal dezelve vinden.” (Mattheüs
10:39.) Deze vrouw heeft het juiste evenwicht tussen
haar dienstbetoon binnenshuis en buitenshuis ge-
vonden, omdat het haar bedoeling is anderen te helpen
en niet voor zichzelf lof en eer te verwerven. Haar huis
en gezin gaan voor. Zulk een vrouw zal de steun en de
hulp ondervinden van de Here, net zoals koningin
Esther.

Het offer van koningin Esther

Jeruzalem was veroverd en velen van de vooraanstaande
burgers waren naar de landen ten oosten van Pales-
tina vervoerd als slaven. Tegen de tijd dat koning
Ahasveros koning van Perzië werd, waren honderden
Joden overal in zijn provincies verspreid.

Nadat koningin Vasthi haar koninklijke rang verloren
had door te weigeren voor de koning te verschijnen,
werd aan de ambtenaren in alle provincies gevraagd
hun schoonste maagden naar het paleis te zenden,
zodat koning Ahasveros zich een andere koningin zou
kunnen kiezen.

In de hoofdstad Susan woonde een Jood die Mordechai
heette. Hij had Esther, de dochter van zijn oom, bij
zich in huis genomen toen haar vader en moeder stier-
ven en had haar grootgebracht als of ze zijn eigen
kind was. Daar ze een buitengewoon mooi meisje was,
vergezeld Esther de andere maagden naar het paleis
als kandidate voor koningin.

Na maanden voorbereiding was uiteindelijk de beurt
aan Esther om aan de koning te worden voorgesteld.
Hij koos haar om koningin te zijn en zette de konink-
lijke kroon op haar hoofd.

Korte tijd nadat Esther koningin was geworden, hoor-
de Mordechai twee kamerlingen samenzweren tegen de
Koning. Hij rapporteerde dit aan Esther, die de koning
waarschuwde en aldus zijn leven redde.

Koning Ahasveros koos Haman, een van zijn edelen,
om na hem de machtigste in het land te zijn. Alle men-
sen werd bevolen hem eer te bewijzen, maar aange-
zien hij de Joden haatte en mishandelde, wilde Mor-
dechai niet voor hem buigen.

Vervuld van toorn vertelde Haman de koning dat er een
volk was dat volgens zijn eigen wetten leefde en aan die
van de koning ongehoorzaam was. De koning gaf Ha-
man toestemming het uit te roeien, arm en rijk, jong en
oud, vrouwen en kinderen. Er werd geweend, gevast
en gebeden onder de Joden toen zij vernamen dat
de dag van hun dood was vastgesteld.

Mordechai zond een boodschap aan Esther om bij
de koning ten behoeve van haar volk te pleiten. Konin-
gin Esther voelde zich niet door Haman bedreigd —
zij was veilig; ze had eer, een hoge positie en prestige.

Het was aan het hof niet bekend dat zij een Jodin was en ze had de noden van haar familie en haar volk kunnen negeren.

Op Mordechais smeekbede antwoordde Esther dat bij de wet was vastgesteld dat de koning ieder die zonder ontboden te zijn in zijn tegenwoordigheid verscheen liet doden, tenzij hij zijn gouden scepter uitstak, wat genade betekende. Dertig dagen lang was Esther niet in de tegenwoordigheid van de koning geroepen en ze was heel bang om gevraagd te gaan.

Mordechai antwoordde, dat de Here Esther misschien koningin had gemaakt om het leven van haar volk te redden. Esther zond Mordechai een boodschap waarin ze hem vroeg: „Ga, vergader al de Joden, die te Susan gevonden worden, en vast voor mij, en eet of drinkt niet, in drie dagen, nacht noch dag; ik en mijn jonge dochters zullen ook also vasten, en also zal ik tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om.” (Esther 4:16.)

Mordechai deed wat zij gevraagd had. Op de derde dag trok Esther haar koninklijke gewaden aan en ging naar de binnenste voorhof waar koning Ahasveros op zijn troon zat. Toen hij de koningin zag, reikte hij haar de gouden scepter toe en vroeg: „Wat is u, koningin Esther! of wat is uw verzoek? ...” (Esther 5:3.)

Esther antwoordde: „Indien het den koning goeddunkt, zo kome de koning met Haman heden tot den maaltijd, dien ik hem bereid heb.” (Esther 5:4.) De koning stemde toe.

Tijdens de maaltijd vroeg de koning opnieuw naar haar verzoek. Esther vroeg alleen of de koning met Haman de volgende dag weer wilde komen.

Toen Haman die dag thuis kwam, vertelde hij zijn vrouw Zeres over al de eer die hem ten deel gevallen was. Alleen één ding was een domper op zijn vreugde: toen hij door de poort van het paleis ging, was Mordechai er en weigerde hem eer te betonen.

Zeres zei hem die middag een galg te laten maken; daarna kon hij vrolijk naar de maaltijd bij de koningin gaan. Dan moest hij de koning toestemming vragen Mordechai op te laten hangen. Haman liet de galg maken.

Die nacht kon koning Ahasveros niet in slaap komen. Hij beval dat de koninklijke kronieken gebracht moesten worden en hem moesten worden voorgelezen en toen vernam hij dat Mordechai degene was die de beide kamerlingen ontmaskerd had die tegen hem hadden samengezworen. Ahasveros vroeg welke eer aan Mordechai voor zijn trouw ten deel was gevallen. Zijn dienstknechten zeiden: „Aan hem is niets gedaan.” (Esther 6:3.)

De volgende morgen vroeg wachtte Haman in de voorhof om de koning over het ophangen van Mordechai te spreken. De koning beval hem in zijn tegenwoordigheid te verschijnen en vroeg hem: „Wat zal men met

dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft?” (Esther 6:6.)

Haman dacht dat de koning hem bedoelde, daarom stelde hij voor dat de vorsten de man de kleren van de koning zouden aantrekken en de kroon van de koning op zijn hoofd zouden zetten. Vervolgens zei Haman dat ze hem door de straten moesten leiden op het paard van de koning en uitroepen: „Alzo zal men dien man doen, tot wiens eer de koning een welbehagen heeft!

Toen zeide de koning tot Haman: Haast u ... en doe alzo aan Mordechai, den Jood, ...” (Esther 6:9, 10.)

Teleurgesteld voerde Haman het bevel van de koning uit.

Tijdens de tweede maaltijd vroeg de koning wederom aan Esther hem haar verzoek mede te delen en het zou haar worden toegestaan, ook al was het de helft van zijn koninkrijk. Koningin Esther antwoordde: „...indien het den koning goeddunkt, men geve mij mijn leven, om mijner bede wil, en mijn volk, om mijns verzoeks wil. Want wij zijn verkocht ... dat men ons verdelge ...” (Esther 7:3-6.)

De koning vroeg aan Esther: „Wie is die, en waar is diezelve, die zijn hart vervuld heeft, om alzo te doen? En Esther zeide: De man, de onderdrukker en vijand, is deze boze Haman!” (Esther 7:5, 6.)

Het hart van de koning werd met grimmigheid vervuld en Haman werd opgehangen aan de galg die hij voor Mordechai had laten maken. Hamans machtspositie werd aan Mordechai gegeven en de Joden over het gehele Persische rijk waren veilig.

In onze tijd, net als vroeger, ligt de macht van de vrouw tot een gelukkig en bevredigend leven in het dienen en liefhebben van de Here en haar huisgezin. De Here zei bij monde van koning Salomo, dat de waarde van een deugdelijke huisvrouw alle rijkdommen ver te boven gaat. (Spreuken 31:10-31.) Haar man vertrouwt op haar en prijst haar. Ze doet hem goed al de dagen haars levens. Ze aanvaardt de taak haar huis en haar kinderen te verzorgen. Ze voedt en kleedt haar gezin en gaat nooit ledig; „ze breidt haar handpalmen uit naar den ellendige.” Haar wijsheid en vriendelijkheid blijken zowel uit haar woorden als uit haar handelingen; haar kinderen „roemen haar als welgelukzalig”. „Een vrouw, die den Heere vreest, die zal geprezen worden” en door allen geëerd.

Hoe zou men beter een vrouw, die een goede heilige der laatste dagen is, kunnen beschrijven?

Zuster Hale, huisvrouw en moeder van twee kinderen heeft in het algemeen presidium van het jeugdwerk gezeten en is nu lid van het comité voor de gezinsavond. Ze woont in de wijk Yale in de ring Bonville. *

De verovering van Kanaän

DOOR EDWARD J. BRANDT
Afdeling kweekscholen en academies.

De overtocht over de Jordaan

Jozua kreeg van de Here de opdracht het volk Israël over de Jordaan te leiden om te beginnen met de inbezitting van het land Kanaän. Er werden spionnen naar Jericho gezonden, dat de eerste verdedigingslinie vormde van de vele versterkte steden over heel Kanaän. Hun rapport gaf te kennen dat er vrees was onder de inwoners van de stad. (Jozua 1-2.)

Door de macht van het priesterschap werden de wateren van de Jordaan voor de kinderen Israëls tot staan gebracht, zodat zij over konden steken. Dit merkwaardige voorval, dat plaatsvond toen de rivier haar hoogste stand van het jaar bereikt had, was voor het volk een teken van de autoriteit, waar Jozua nu mee bekleed was. Bij hun nieuwe kamp te Gilgal werd een gedenkteken opgericht ter herinnering aan het wonder

van hun intocht in het Beloofde Land. (Jozua 3-4.)

Gilgal lag vlak bij Jericho en was de operatiebasis voor hun eerste expedities in het land Kanaän. Op deze plek werden verbonden gesloten en werd de herdenking van het Paasfeest van de kinderen Israëls, hoe de engel des verderfs aan hen voorbijging, gevierd. Nu zij van de vruchten van het land gegeten hadden, werd er geen manna meer verstrekt voor hun onderhoud. (Deuteronomium 20:10-15.)

Aantekening: Het verslag vermeldt slechts op summier wijze de belangrijkste veldtochten van de Israëlieten; de verovering strekte zich echter over vele jaren uit en werd nooit helemaal afgemaakt op de voorwaarden die de Heer oorspronkelijk had gesteld. (Deut. 7; 9:1-6; 20:10-19.)

Overwinningen in de centrale gebieden

Allereerst vond de aanval op Jericho plaats. Na een beleg van zeven dagen vielen de stadsmuren door een wonder in en werd de stad volledig verwoest. Slechts Rachab, die de verspleiders van Israël had geholpen, werd met haar familie gespaard. (Jozua 6.) Vervolgens vond de veldtocht plaats tegen de vesting Ai, die in de buurt van Beth-El lag. Na de aanvankelijke mislukking van een aanval met een beperkte strijdmacht, paste Jozua een list toe om de stad te vernietigen. (Jozua 7-8; vergelijk Alma 52:19-26.)

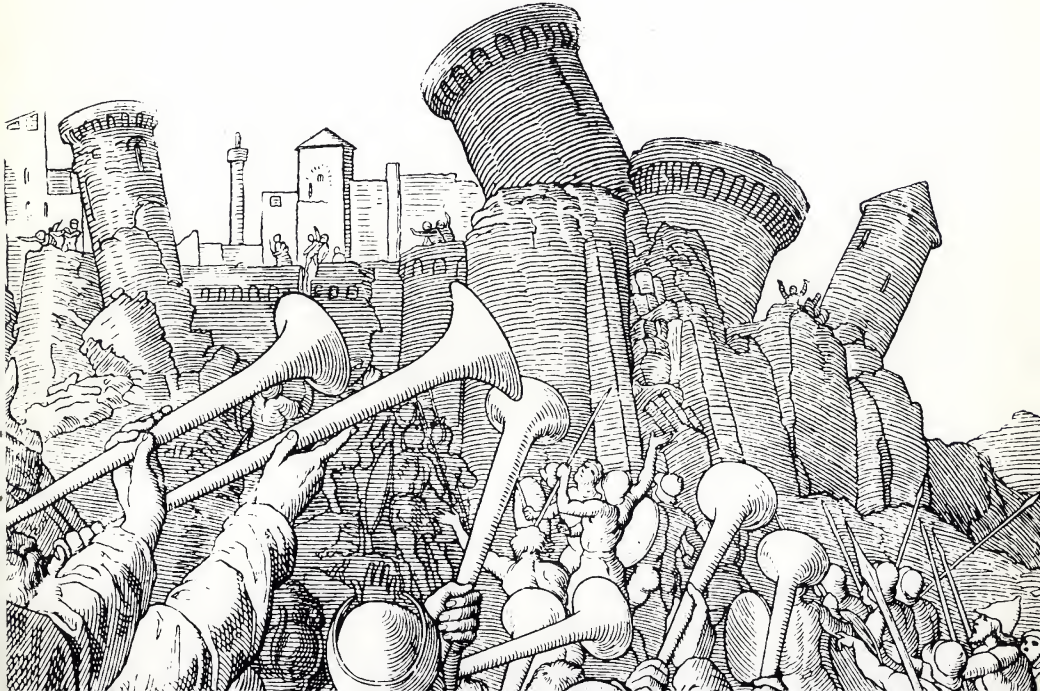
De inwoners van het nabijgelegen Gibeon waren zeer bevreesd voor de Israëlieten en stuurden afgezanten naar Jozua. Zij beweerden van een verre stad afkomstig te zijn en boden een bondgenootschap aan waarbij zij dienstbaar zouden zijn aan het

volk des Heren. Dit voorstel werd met een verbond door Jozua aangevaard (Jozua 9:1-15), hoewel de Here had bevolen dat de goddeloze volkeren van Kanaän volkomen verdelgd moesten worden. (Deut. 7.) Verbonden van vrede en dienstbaarheid mochten echter wel worden aangeboden aan steden die ver van Kanaän verwijderd lagen. (Deut. 20:10-15.)

Kort nadien ontdekte Jozua, dat Gibeon bijna in het midden van het land lag en ondanks hun bedrog, werd het verdrag, dat als heilig werd beschouwd, nagekomen. (Jozua 9:16-27.)

Het verdrag met de Gibeonieten, dat zij de Israëlieten zouden dienen, duurde honderden jaren.

Daar zij de sterkte van de kinderen Israëls onderkenden, verbonden vijf koningen uit het zuiden van Kanaän zich, met de bedoeling de Gibeoni-

tische bondgenoten van Israël uit te roeien. Deze verdragsorganisatie gold de koningen uit de steden Jeruzalem, Hebron, Jarmuth, Lachis en Eglon. (Jozua 10:1-5.) De Gibeonieten, die belegerd werden, zonden een oproep om hulp aan de Israëlieten. Getrouw aan het verdrag voerde Jozua de legers van Israël aan tegen de strijdkrachten van de vijf zuidelijke koningen. Met Gods hulp slaagden zij erin de vijand te verdrijven en deze zege betekende een geweldige nederlaag voor de heersers over de stad-staten. (Jozua 10:6-14.)

Verovering van Zuidelijke streken

De verslagen koningen vluchten naar het zuiden en verborgen zich in een spelonk bij Makkeda. Verkenningseenheden van de Israëlieten zetten hen klem en later werden zij geëxecuteerd. (Jozua 10:15-27.) Nu een aantal zuidelijke steden geen leiders of strijdkrachten meer hadden, voerde Jozua de krijgsmacht van Israël aan tegen de steden Libna, Lachis, Eglon, Hebron en Debir. Te Lachis bracht de koning van Gezer een krijgsmacht bijeen en trachtte de Kanaänieten in hun worsteling te helpen, maar ook zijn leger werd verslagen. (Jozua 10:28-39.) Jozua vervolgde zijn expeditie tot de gebieden van Kades-Barnea en keerde zich toen noordwaarts, door Gaza heen het heuvelland in (Jozua 10:40-43.) Al waren de Kanaänieten aanzienlijk verzwakt, toch was er jarenlang militaire actie nodig om een aantal steden in het bezit van de kinderen van Israël te houden. (Richteren 1:19-21.)

Verovering van de Noordelijke streken

De berichten over Israëls successen in het zuiden van Kanaän vormden een waarschuwing voor de koningen van de noordelijke steden. Deze heersers, die zich onder de koning van Hazor hadden verenigd, traden de Israëlieten in het hart van hun

eigen gebied in een slag tegemoet bij de wateren van Merom. De Kanaänieten werden verslagen en vele van hun steden verwoest. (Jozua 11:1-14.) Dit belangrijke conflict stelde niet al het land voor Israël veilig, maar het verschaftte een basis voor de vestiging van het volk.

Aantekening: De veroveringen van Israël leverden hun het bezit van de voornaamste heuvelgebieden en van de gebieden ten Oosten van de Jordaan. Ook waren de belangrijkste strijdkrachten vernietigd, waardoor de bedreiging uit het land verdreven te worden verdween. Een gecatalogiseerd verslag van hun overwinning laat zien hoe geweldig hun prestatie was. (Jozua 12.) Maar Jozua werd oud en werd van het volk weggenomen, „... en er is zeer veel lands overgebleven, om dat erfelijk te bezitten.” (Jozua 13:1.)

Een aantal van de oorspronkelijke groeperingen waren niet vernietigd of verdreven van de grenzen van het erfdeel van de stammen van Israël (dat wil zeggen de Filistijnen en de Sidoniërs of Foeniciërs, Jozua 11:23; 13:2-6; Richteren 3:1-4). Zelfs binnen de gebieden die door de stammen bezet werden gehouden, bleven nog verschillende steden en volkeren over. (Jozua 15:63; 16:10; 17:11-18; Richteren 1:22-36.) Sommige van deze steden kregen toestemming, zulks in verdere tegenstelling tot de geboden des Heren, om als schatplichtige steden te blijven voortbestaan. (Richteren 1:27, 28.)

De stam van Dan was zo slecht in staat het volk dat zich binnen haar grenzen bevond in bedwang te houden, dat zij uiteindelijk naar het noorden trok en daar een erfdeel innam. (Richteren 1:34-35; 17-18; Jozua 19-47.) Verder verdient het de aandacht dat de vesting van de Jebusieten te Jeruzalem, die bestemd was om de hoofdstad van Israël te worden, eeuwen lang, tot aan de dagen van koning David, onoverwonnen bleef. (Jozua 15:63; Richteren 1:8, 21; II Samuel 5:6-9; Kronieken 11:4-8.)

(Vervolg van blz. 409)

uiteen, waarbij hij duidelijk maakt wat die voor de leden van de Kerk zo al met zich brengen. Bij zijn diepzinnige benadering van dit onderwerp roept hij vele verhelderende belevissen en toespelingen te hulp, waarmee hij aantoot dat bekering een algemeenmenselijke behoefte is: Iedereen moet zich bekeren. Hij geeft een beeld van de verschillende facetten van bekering, schetst gedragingen en denkwijzen die tot verkeerde daden leiden en geeft een nauwkeurige omschrijving van zonden die — vooral door jeugdige overtreders niet altijd als zodanig worden herkend. Hij legt speciaal de nadruk op bepaalde overtredingen van ernstiger aard, in het bijzonder op sexueel gebied, waardoor de hedendaagse samenleving wordt geteisterd, en die zelfs wel onder leden van de Kerk voorkomen. Bovenal overstraalt hij zijn boodschap met het heldere licht van de hoop, waar hij laat zien dat voor de meeste zonden vergeving mogelijk is — mits men zich voldoende bekeert — en dat zelfs zij, die deertlijk zijn afgedwaald, de weg terug kunnen vinden naar vrede en veilige geborgenheid.

Er is misschien nog immer een boek geschreven, waarin dit zo belangrijke en aangrijpende onderwerp zo helder is belicht en met zoveel gezag en inzicht wordt uiteengezet. Deze unieke combinatie bestempelt dit boek als een degelijk en krachtig werk van formaat, dat met waardering zal worden gelezen door kerkelijke leiders, ouders en jongeren — in feite door alle scherpzinnige leden van de Kerk. Dit beroep op de gehele Kerk komt uitstekend van pas, want wie behoeft zijn leven niet te beteren? Wie heeft het wonder der vergeving nu niet nodig?

DE kleine **STER**

VOOR DE KINDEREN · OKTOBER 1974

Iram woonde op een boerderij in de Jordaanvallei. Hij was de jongste in het gezin en had nog twee oudere broers, Hazen en Micha.

Hazen hoedde hun kudde schapen. Als hij riep, kwamen de schapen aangelopen. Bij hem was nog nooit een schaap zoek geraakt.

Micha was de broer van het gezin. Als het tijd was om te oogsten was zijn zeis voortdurend in beweging. Het scherpe, gebogen blad in zijn hand ging als een flits heen en weer terwijl hij het graan op de velden afsneed.

Toen Iram probeerde met Hazen de schapen te hoeden, joeg de oude ram hem naar huis. En toen hij met Micha op het veld werkte, sneed hij zich aan de zeis en werd naar huis gestuurd.

„Iram kan met mij in de druiven werken”, zei zijn vader. „Ik zal hem leren hoe en wanneer hij de druiven moet plukken.”

Maar het werd weer een teleurstelling voor Iram. Nog voor de dauw op de druiven was opgedroogd, viel hij en verstuikte hij zijn enkel.

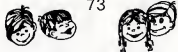
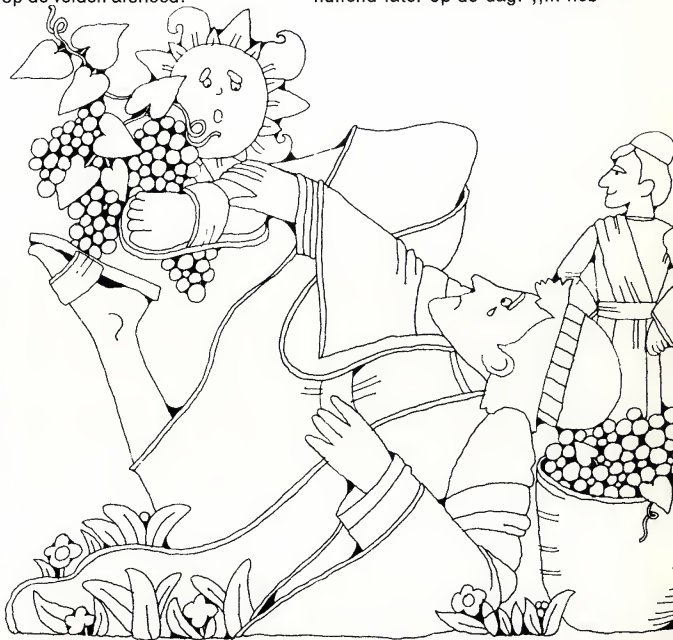
„Wat moet ik doen?” vroeg Iram huilend later op de dag. „Ik heb

Iram ontdekt zijn talent

DOOR ROSALIE W. DOSS

Geïllustreerd door Dick Brown

geen enkel talent. Er is helemaal niets dat ik goed kan doen!"

Irams moeder probeerde hem te troosten. „We hebben allemaal talenten,” zei ze. „Jij hebt ook een talent, Iram. Let maar op.”

„Maar welke is dat dan?” vroeg Iram.

„Geduld, mijn zoon,” zei zijn vader. „Blijf verschillende klusjes doen rondom de boerderij, dan zul je op een dag iets ontdekken dat voor jou geschikt is. Het zal je gelukkig maken en nuttig zijn voor anderen.”

Dus verzamelde Iram brandhout voor zijn moeder en hielp zijn vader de akkers vrij te maken van stenen. „Iedereen kan dat soort klusjes doen,” bromde hij. En wat moet ik doen als de akker

helemaal vrij van stenen is gemaakt?”

Op een dag toen Iram op een stapel stenen zat, zag hij op de stoffige weg een oude man aan komen lopen. Hij droeg een vreemd voorwerp op zijn rug.

„Mag ik een beetje koel water uit jullie put drinken?” vroeg de oude man.

„Ja zeker,” zei Iram, „ik zal ook wat kaas voor u halen en wat zoete, gedroogde vruchten.”

„Dank je wel! Dat zou ik heel fijn vinden,” zei de oude man dankbaar.

Terwijl de man at en dronk, keek Iram voortdurend naar het grote, lompe ding dat de vreemdeling naast hem op de grond had gezet.

Ten slotte nam zijn nieuwsgierigheid de overhand en hij vroeg: „Wat is dat grote ding dat u op uw rug draagt?”

„Dat is een pottenbakkerswiel,” antwoordde de man.

„Maakt u potten en kruiken van aardewerk?” vroeg Irams moeder. Ze was naar buiten gekomen met nog wat kaas.

„Eens heb ik mooie potten gemaakt,” zuchtte de oude man.

„Maar mijn handen gehoorzamen me niet meer.” Hij strekte zijn handen uit. Zijn vingers waren knokig en krom geworden.

„Waarom draagt u dat zware wiel dan met u mee?” vroeg Iram.

„Ik hoop dat ik het in de stad kan verkopen,” zei de oude man verdrietig.

„Het is heel jammer dat u niet langer potten kan maken,” zei Irams moeder.

„Bijzonder jammer,” voegde Irams vader eraan toe die zojuist met Hazen en Micha terug was gekeerd. „We hebben grote behoefte aan kruiken voor onze olijfolie.”

„Nog wat waterkruiken zou ook handig zijn,” zei Hazen.

„Ik zou nieuwe kruiken kunnen gebruiken om het graan in te bewaren,” zei Micha.

„En ik zou graag nieuwe kookpotten willen hebben,” voegde hun moeder eraan toe.

„Als jullie me toestaan mijn laatste dagen hier op de boerderij door te brengen, kan ik een van jullie zonen leren potten te maken,” stelde de oude man voor.

„Dat is een mooi aanbod,” zei Irams vader. „Ik weet hier in de buurt klei te vinden die zeer geschikt is om er aardewerk van te maken.”

Toen keek de vader zijn zonen aan en vroeg: „Wie van jullie wil deze kunst leren?”

„Ik niet,” zei Hazen. „Ik ben herder en ben graag buiten met mijn kudde. Ik kan niet zo lang op één plaats blijven om te leren hoe je een pottenbakkerswiel moet draaien”.

„Mijn handen zijn te groot om fijn aardewerk te maken,” zei Micha. Hij hield zijn grote, ruwe handen naar voren en iedereen lachte.

„Wat denken jullie van mij,” vroeg Iram bedeesd. „Ik wil het graag proberen.”

Hazen en Micha vonden het een bespottelijk idee.

„Jij laat je door een oude ram verjagen,” zei Hazen.

„En je snijdt je met de zeis,” zei Micha.

Irams vader keek ernstig. „Ik

heb Iram altijd aangeraden allerlei dingen te proberen. Ik vind dat hij dit ook moet proberen.”

De oude pottenbakker was een geduldige leraar, en Iram een grettige leerling. Het gaf hem veel voldoening als hij een handvol klei zag veranderen in een kookpot voor zijn moeder of in een hoge kruik voor zijn vaders olijfolie.

„Je hebt toverkracht in je vingers als je met klei werkt,” zei de oude pottenbakker. Hij was verheugd over het mooie werk dat onder de handen van Iram tot stand kwam.

„Het was verkeerd van mij om je te plagen,” zei Hazen toen die de mooie waterkruik bewonderde die Iram voor hem gemaakt had.

„Het is geweldig dat wij zelf een pottenbakkerij op de boerderij hebben,” zei Micha, toen die dankbaar de graankruiken bekeek die Iram hem, zijn oudere broer had gegeven.

Iram was de gelukkigste van het hele gezin. Eindelijk had hij zijn talent ontdekt en hij was blij dat hij daarmee iets voor anderen kon doen.

*

Karolinas gebed

DOOR RUTH SWANSON

Met haar lange, blonde haar achter zich aan wapperend, zette Karolina zich op de top van de heuvel schrap tegen de wind. Ze staarde geboeid naar het vergezicht dat zich voor haar uitspreidde. Daar, in de diepte, aan een inham van de oostkust van Zweden, lag het stadje Gavle waar ze woonde. Verderop schitterde de zee die bezaaid was met kleine boten en grote schepen.

Erik, het kleine broertje van Karolina, trok verlangend aan haar hand, ongeduldig om hun tocht over de groene, beboste heuvel ten noorden van de stad voort te zetten. Karolina was er zo aan gewend voor de vierjarige Erik te zorgen, dat ze hem als een deel van haarzelf aanvaardde en hem overal mee naartoe nam.

„Kijk, Lena, kijk eens naar het schip!” riep kleine Erik. Lena was de speciale naam die Erik voor zijn grote zus had.

„Ja, wat is ze mooi”, antwoordde Lena. Ze keken naar een vrachtboot heel verder beneden hen, die langzaam de haven invoer. Hun vader werkte daar als voorman. Het was zijn taak erop te letten dat de havenarbeiders de vracht goed van het schip op de wagons van de trein laadden die de goederen landinwaarts bracht.

„Ik weet wat Erik, laten we naar de haven gaan en kijken hoe de mannen het schip lossen.”

„He, ja”, antwoordde Erik enthousiast. Zo lang ze maar niet in de weg liepen, vond papa het niet erg als ze er waren. Hun geliefde plekje was boven op een grote krat. Daar vandaan konden ze alles goed zien en de mannen lachten tegen hen en maakten grapjes terwijl ze werkten.

De kinderen draaiden zich om en gingen haastig de heuvel af, vol verlangens om het afmeren en het lossen van het grote schip gade te slaan. Onderaan de heuvel gekomen zei Karolina: „Laten we langs de rails naar de haven gaan. Die weg is korter.”

Onderweg zag Karolina mooie, wilde bloemen en besloot er een bosje van te plukken. Ze liet Eriks handje los, om zich aan de tere, blauwe bloempjes te wijden. Erik huppelde verder en speelde zijn eigen spelletje: voorzichtig tussen de bielsen stappen. Plotseling hoorde Karolina een schreeuw van pijn. Erik huilde, „Lena, Lena. Mijn voet! Mijn voet!” Karolina liet de bloemen vallen en rende naar hem toe. Erik's voet zat vast in een gat onder een van de dwarsliggers.

„Help me, Lena!” Kleine Erik huilde van de pijn. Karolina trok en trok aan zijn arm in de veronderstelling dat ze zijn voet uit het gat kon trekken. Toen dit niet lukte, sloeg ze haar beide armen om hem heen en probeerde hem eruit te tillen. Erik gilte van de pijn. Hij had zijn voet bezeerd toen hij in het gat terecht kwam.

„Erik, hou op met huilen, dan heb ik je er zo uit!”

Maar hoe harder Karolina trok en duwde, hoe harder Erik snikte. Ten slotte zei ze: „Erik, ik moet hulp gaan halen om je voet eruit te krijgen. Ik krijg hem niet los. Ik kom zo terug.”

Karolina rende langs de spoorlijn die rond de heuvel liep. Terwijl ze de bocht omkwam, zag ze in de verte trein aankomen. Ze had geen tijd om hulp te halen! De trein zou er binnen een paar minuten zijn en de machinist zou kleine Erik misschien niet op tijd zien om de trein tot stilstand te brengen. Deze gedachten deden haar nog harder lopen. Toen hij haar tranen en angst zag, huilde Erik nog harder en greep hij haar om haar middel vast.

Karolina was erg bang. Terwijl ze aan zijn voet trok, bad ze om hulp. „Hemelse Vader, Help me! Ik weet niet wat ik moet doen. Help me!” Plotseling hoorde ze een stem, een rustige stem die zei: „Maak de veter los!” „Ja, ja”, zei ze. Gehoorzamen en met bevende vingers maakte ze de veter van de schoen los en kon nu Erik's voet uit de schoen trekken die nog steeds vast zat onder de bielsen. Ze trok zo hard dat Erik tegen haar aan viel en ze beiden hard op de grond terecht kwamen. De twee kinderen sprongen van de rails en daar kwam de trein de bocht om en suisde langs hen heen.

Toen de trein voorbij was, schreeuwde Erik: „Kijk eens naar mijn schoen!” „Hij was stuk, maar Karolina wrikte hem los. Ze zei geruststellend tegen Erik: „Maak je geen zorgen over die schoen. Wees dankbaar dat mijn gebed is verhoord. Ik had zelf niet geweten wat ik doen moest!” Opgelucht en verheugd sloeg ze haar armen om haar broertje heen. Ze trok hem zijn schoen weer aan en samen liepen ze verder om hun vader te vertellen wat er gebeurd was.

(Een waar verhaal.)

*

*Van vriend
tot vriend*

„Elk lid een zendeling”

DOOR PRESIDENT S. DILWORTH YOUNG
Van de Raad van Zeventig

Over de gehele wereld leren de kinderen van de Kerk het dertiende Artikel des Geloofs opzeggen. Deze geïnspireerde woorden zeggen dat wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon, Jezus Christus, en dat wij gewillig zijn Hen te gehoorzamen. Om te kunnen gehoorzamen, Moeten wij weten *wie*, *wanneer* en *wat* wij moeten gehoorzamen.

Onze hemelse Vader heeft een president Spencer W. Kimball de verantwoordelijkheid voor de leiding in de Kerk gegeven. Wij gehoorzamen hem en degenen die hij aanwijst als onze leiders. Hij en zijn twee raadgevers, president N. Eldon Tanner en president Marion G. Romney, vormen het presidium.

Het Eerste Presidium presideert de gehele Kerk, maar deze leiders hebben wel hulp nodig. Onze hemelse Vader voorzag hierin door een quorum

dat bekend is als het Quorum der Twaalf Apostelen. Een quorum is een groep mannen die gezamenlijk optreden en hetzelfde doel nastreven. Deze mannen met elkaar, helpen het Eerste presidium, en getuigen tot de wereld dat Jezus de Christus is. Omdat zij dikwijls met elkaar de dingen bespreken en nauw samenwerken, worden ze gewoonlijk de Raad der Twaalven genoemd.

Onze hemelse Vader heeft ook een groep van zeven mannen aangewezen die op aanwijzing van de Raad der Twaalven werken. Deze mannen zijn bekend als de Eerste Raad van Zeventig en zij presideren de zeventigers van de Kerk en houden toezicht op al het zendingswerk. Hierbij vind je foto's van de zeven presidenten van deze raad.

Er zijn thans ongeveer 23.500 zeventigers in de Kerk. Zij ontfermen zich over de mensen die geen lid zijn van de Kerk en leren ze de beginselen en

verordeningen van het Evangelie, net zoals jij erover leert in de Artikelen des Geloofs.

Hoewel zendingswerk voornamelijk de taak is van de zeventigers, behoren alle leden van de Kerk zendingen te zijn en het Evangelie aan anderen mee te delen, waar en wanneer dat mogelijk is. Jongens en meisjes, jullie kunnen zendingen zijn door meer over het Evangelie te leren en een voorbeeld te zijn voor jullie vriendjes, vriendinnetjes en burens. Velen van jullie zullen later, als jullie groot zijn, op zending gaan, van huis gaan en de boodschap van het Evangelie naar verschillende landen en volken uitdragen. Anderen zullen thuis, op school, of in militaire dienst als zendingen dienen. Waar je ook het Evangelie uitdraagt, onze hemelse Vader zal verheugd zijn, want Hij weet dat zendingswerk grote zegeningen brengt, niet alleen voor anderen, maar ook voor jezelf. ✕

De Eerste Raad van Zeventig

Links onder: S. Dilworth Young, Milton R. Hunter, A. Theodore Tuttle.

Links boven: Paul H. Dunn, Hartmann Rector Jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pingsar.

Foto's van Eldon Linschoten en Don Thorpe

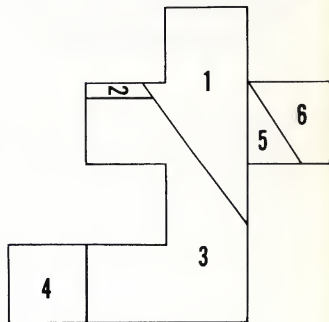

Van stip tot stip
BEVERLY JOHNSTON

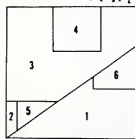
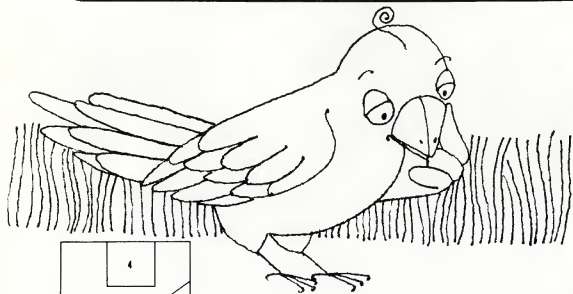

Om te kunnen zien wie zich in deze tuin verschuilt, moet je de stippen 1 tot en met 58 met elkaar verbinden. **Wie verschuilt zich?**

Voor de grap

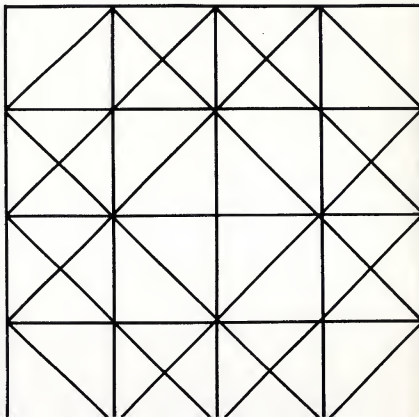
Trek onderstaande tekening over op stevig papier of karton en knip de zes stukken voorzichtig uit. Probeer ze zo te leggen dat ze een vierkant vormen.

VAN MILT HAMMER

Antw. 44 vierkanten 160 driehoeken

Dit is een puzzel waar je lang over zult doen. Hoeveel vierkantjes en driehoeken kun je ontdekken?

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

„Ontvangen wij voor onze tijd openbaringen evenals de heiligen in de begindagen van de herstelde Kerk?”

ANTWOORD/PRESIDENT ROMNEY

Het antwoord is ja.

Vanaf het eerste visioen in 1820 en verder het hele leven door van de Profeet Joseph Smith, openbaarde de Here de meeste grote, fundamentele beginselen en verordeningen van het Evangelie, alsmede instructies betreffende de organisatie en werkwijze van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze openbaringen zijn heden ten dage evenzeer van toepassing op de Kerk als toen ze destijds aan de profeet werden geopenbaard. Het zal duidelijk zijn dat ze niet opnieuw geopenbaard hoeven te worden.

Telkens als de Here van mening was dat de Kerk verdere openbaring nodig had, heeft Hij deze aan de levende profeet gegeven. Zo heeft de Here, bij voorbeeld, aan de profeet president Heber J. Grant, het plan voor de welzijnszorg geopenbaard. De eerste raadgever van president Grant, president J. Reuben Clark Jr., een van de belangrijkste uitvoerders van het plan, zei:

„Ik zeg u thans dat ... de openbaring van de Heilige Geest tot president Grant is gekomen, niet alleen in deze kwestie, maar ook in andere.

Door die openbaring of, als u het zo wilt noemen, inspiratie van de Heilige Geest, lanceerde president Grant (het) grootse plan voor de welzijnszorg.” (Toespraak gehouden door president J. Reuben Clark Jr., te Central Utah Welfare Region, op 3 augustus 1951.)

Gedurende mijn tijd als een algemene autoriteit, heeft de Here vele dingen aan de profeten geopenbaard. Twee voorbeelden hiervan zijn het coördinatiesysteem en een uitgebreid programma om toezicht te houden op het snel toenemende ledental in de diverse ringen en zendingen van de Kerk.

Heden ten dage ontvangt iedere presiderende ambtenaar in de Kerk die zijn roeping eer aandoet openbaringen om hem te leiden bij de uitoefening van zijn ambt, evenals dat in de begindagen van de Kerk gebeurde.

Elk lid van de Kerk dat naar de stem des Heren wil luisteren, ontvangt openbaringen voor zijn leiding. (Zie LV 84:46-47.) „Bid, en gij zult ontvangen; klop, en u zal worden opengedaan” (LV 4:7) is geen ijdele be-

lofte. De woorden van de Here aan Oliver Cowdery zijn op ons allen van toepassing:

„... voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zo zeker als de Here leeft, Die uw Verlosser is, zo zeker zult gij kennis ontvangen van alles, waarom gij in geloof met een oprecht hart zult bidden, gelovende, dat gij kennis zult ontvangen ...

„Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die op u zal komen en in uw hart wonen.

„Welnu, dit is de Geest van openbaring; zie, dit is de Geest, waardoor Mozes de kinderen Israëls door de Rode Zee op het droge bracht.” (LV 8:1-3.)

Zolang als de Kerk van Jezus Christus op aarde verblijft, zal dit beginsel van openbaring werkzaam zijn; en wij hebben de verzekering van de Here dat Zijn Kerk nimmermeer van de aarde zal worden weggenomen en ook niet aan een ander volk zal worden gegeven. President Marion G. Romney Tweede raadgever in het Eerste Presidium.

„Hoe denkt u over het toepassen van hypnose?”

In de loop der jaren hebben de leiders van de Kerk de heiligen steeds iedere toepassing van of experiment met hypnose, evenals deelname aan cursussen die bedoeld zijn om de geest te leren beheersen, ten zeerste afgeraden. In 1902 zei John W. Taylor van de Raad der Twaalven: „Ik verhef mijn stem om te zeggen dat het een gruwel is in de ogen van de Here, onze God”.

(*Conference Report, April 1902, p. 76.*)

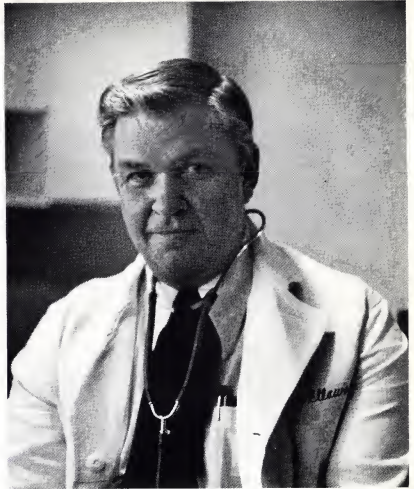
ANTWOORD/BROEDER ELLSWORTH

Francis M. Lyman van de Raad der Twaalfen heeft gezegd: „Uit wat ik begrepen en gezien heb, zou ik u aanraden geen hypnose toe te passen. Van mijn kant zal ik nooit toestaan dat ik word gehypnotiseerd of dat het met een van mijn kinderen gebeurt. De vrije wil die de Here ons heeft gegeven is de heerlijkste gave die wij hebben. Zodra wij echter toestaan dat een andere geest ons beheerst, zoals die geest zijn eigen lichaam beheerst en functioneert, hebben wij onze vrije wil volledig onderworpen aan een ander; en zolang wij onder hypnose zijn — en dat is zolang de hypnotiseur wil dat wij het zijn — geven wij geen toestemming in welke zin dan ook voor hetgeen wij doen. De hypnotiseur kan ons beïnvloeden het goede te doen, maar we zullen er geen profijt van hebben, ook niet na de periode van hypnose, want het werd niet vrijwillig gedaan. De hypnotiseur kan ons echter ook beïnvloeden absurde dingen te doen, die schokkend en goddeloos zijn, want zijn wil overheerst ons.

„Hypnose komt veel overeen met het plan dat satan door de Vader aanvaard wilde zien voordat deze aarde werd bevolkt. Hij wilde hen dwingen goed te doen en hen zalig maken ondanks henzelf. De Heiland, echter, stelde voor allen een vrije wil te geven en hen zalig te maken die de zaligmaking wilden aanvaarden. Onze Vader verwierp het plan van satan en offerde een derde deel van Zijn kinderen op om het ware beginsel te handhaven, dat de mensen het recht hebben zelf te handelen, en voor hun eigen handelingen verantwoordelijk te zijn.” (Shall We Practice Hypnotism? *Improvement Era*, vol. 6, [April 1903], p. 420.)

In het *Priesterschapsbulletin* van augustus 1972 staat: „Er zijn meldingen ontvangen over de ongelukkige gevolgen bij mensen die betrokken zijn bij demonstraties van groepshypnose of bij populaire cursussen over het beheersen van de gedachtenwereld. Het schijnt dat sommige leiders in de Kerk hypnosedemonstraties op touw hebben gezet als een vorm van amusement. Leiders dienen de leden te adviseren niet aan dergelijke activiteiten deel te nemen. Zij moeten in ieder geval niet door de leiders van de Kerk worden georganiseerd of aangemoedigd zoals gerapporteerd is.”

Ik heb hypnose zien gebruiken met verschillende resultaten en daar ik het heb gezien, ben ik ervan overtuigd dat wanneer iemand zich laat hypnotiseren, hij zijn wil gedeeltelijk of volledig onderwerpt aan een ander. Hij is zijn vrije wil in zeer wezenlijke zin kwijt gedurende de tijd dat hij gehypnotiseerd is en misschien ook voor bepaalde perioden in de toekomst indien hem daartoe tijdens de hypnose suggesties worden gegeven. Niemand beseft werkelijk hoe machtig de invloed is van de hypnotische trance of welk een ongewoon fenomeen dit is. In tegenstelling tot de algemene beweringen van hypnotiseurs kan men onder hypnose wel degelijk mensen dingen laten doen die ze normaal, zede-

lijk niet zouden doen. Bovendien is het moeilijk zich te realiseren hoe groot de verleiding voor de hypnotiseur is als hij geen ander mens volledig beheerst.

Het is reeds moeilijk om te beslissen wie je de zorg voor je lichaam zult toevertrouwen. Sommige mensen, die ogenschijnlijk een goede reputatie hebben, zullen door vakgenoten niet als de beste chirurgen of doktoren worden beschouwd. Toch moet ieder van ons iemand kiezen die voor zijn lichamelijk welzijn zorgt en hij doet dat op basis van zijn beste criteria en zo zorgvuldig mogelijk. Als zijn keuze niet goed is, kan hem overkomen dat zijn lichaam niet zo gezond is of zo snel geneest als wanneer hij een betere keuze gedaan had. Maar aan wie vertrouwt u uw onsterfelijke ziel toe? Hoe kunt u de juiste persoon kiezen aan wie u uw vrije wil kunt geven? Uw zedelijke wil? Aan wie geeft u uw zedelijke wil over, voor zijn eigen vermaak, of tot vermaak van anderen of met het doel u zogenaamd met uw problemen te helpen — bij voorbeeld: vermageren, slechte gewoonten afleren, of u problemen uit de kinderjaren herinneren? Wie is zo te vertrouwen? Dit is de kern van het probleem. Wie kan zo worden vertrouwd dat hem kan worden toegestaan te tornen aan de eeuwige ziel? Als direct antwoord op de vraag „Hoe denkt u over het toepassen van hypnose?” zou ik hier en nu willen zeggen dat ik geloof dat de leden van de Kerk zich er niet mee in moeten laten.

DR. HOMER ELLSWORTH

Algemeen Bestuur OOV van de Melchizedekse priesterschap *

Wat horen wij?

DOOR PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders en zusters, u die dicht bij bent en u die ver weg bent, we hebben vandaag deelgenomen aan een plechtige bijeenkomst. Sinds de dagen van Israël zijn plechtige bijeenkomsten onder de heiligen bekend. Ze konden verschillende doeleinden hebben, maar in het algemeen hielden ze verband met de inwijding van een tempel, of met een bijzondere vergadering voor steunverlening aan een nieuw Eerste Presidium, of met een vergadering voor de priesterschap om een openbaring te steunen, zoals de openbaring aan president Lorenzo Snow betreffende de tienden.

De profeet Joseph Smith heeft over de plechtige bijeenkomst gezegd:

„Vertoef, vertoef in deze plaats, en roept een plechtige bijeenkomst te zamen, namelijk van hen, die de eerste arbeiders in dit laatste koninkrijk zijn.” (LV 88:70.)

Joseph Smith en Brigham Young waren de eersten die in een vergadering werden gesteund waaronder ook een volledig georganiseerd priesterschap was opgenomen. Brigham Young werd op 27 maart 1846 door de raad gesteund en „eenstemmig gekozen als president over het gehele Kamp Israël ...” (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, vol. 3, p. 52.) Hij werd ge-

steund terwijl tevens de heilige hosanna-roep werd aangeheven.

Alle presidenten van de Kerk zijn in plechtige bijeenkomst gesteund door de priesterschap van de Kerk, tot en met president Harold B. Lee, die op 6 oktober 1972 werd gesteund. Joseph Smith leidde zo de eerste plechtige bijeenkomst. Nadat hij zijn toespraak had beëindigd, vroeg hij de verschillende quorums, te beginnen met het Eerste Presidium, om door het opstaan van hun plaats bekend te maken dat ze gewillig waren hem als hun profeet en ziener te erkennen en hem als zodanig te steunen met hun gebed en geloof. Alle quorums op hun beurt zegden toe aan dit verzoek te zullen voldoen. Toen vroeg hij aan de gehele vergadering der heiligen goedkeuring te geven door op te staan.

Hij ging verder en liet de priesterschapsquorum en daarna zonder uitzondering alle heiligen opstaan om hun steun te bekrachtigen; de leiders van de Kerk en de raden van de Kerk werden op gelijke wijze goedgekeurd.

Joseph Smith zei:

„De stemming was in ieder opzicht eenparig en ik profeteerde allen dat voor zover zij deze mannen in hun verschillende functies zouden eren (dit gold de verschillende quorums

*De Kerk in actie.
Wie worden geleid
steunen hen die leiden.*

van de Kerk) de Here hen zou zegenen ... in de naam Jezus Christus, zouden de zegeningen des hemels de hunne zijn; en wanneer de gezalfden des Heren uitgaan om het woord te verkondigen, om tot dit geslacht te getuigen, als zij het ontvangen zullen zij gezegend worden. Zo niet, dan zullen de oordelen Gods hen spoedig vervolgen totdat die stad of dat huis waar men hen verwerpt verwoest zal zijn.” Daarna werd de hosanna-roep aangeheven. (Zie *Documentary History of the Church*, vol 2, pp. 416-418.)

U hebt heden de Kerk in actie gezien. U hebt de machtige werken van de Here gezien, hoe dit alles met algemene instemming wordt gedaan en hoe zij die worden geleid hen steunen die hen leiden. Dit is een constituerende bijeenkomst en alle leden van de Kerk waren uitgenodigd deze bij te wonen.

Degenen onder ons die vandaag door u zijn gesteund nemen hun plichten van ganser harte op zich. Wij zijn dankbaar, zeer dankbaar, voor uw steun. Ons enige belang is thans de mensen op de juiste wijze te adviseren en bij te staan, volkomen in overeenstemming met de raadgevingen van de Here die gedurende de generaties en bedelingen tot ons zijn gekomen. Wij houden van u en wensen voor u een volledige vooruitgang, vreugde en blijdschap. Wij weten dat dit alleen kan komen door de vermaningen van God op te volgen die verkondigd worden door Zijn profeten en leiders.

Naarmate wij onze harten neigen tot onze hemelse Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, horen wij een symfonie, lieflijke muziek die door hemelse stemmen wordt gezongen en die het evangelie van vrede verkondigt.

Als vertegenwoordigers van het volk volgen wij de raad op van Paulus, de apostel uit vroeger tijden, toen hij de heiligen van Kolosse aanspoorde „... zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods.

„Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.” (Kol. 3:1-2.)

„Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende den Heere met aange-naamheid in uw hart.” (Kol. 3:16.)

Met deze melodie der liefde in ons hart, spoeden wij ons verenigd voorwaarts om het werk des Heren te bevorderen, wetende dat het niet voor honderd of duizend jaar is, maar voor eeuwig.

Wat horen wij als wij luisteren naar de zoete melodie van de eeuwigheid?

Wij horen de stem van God die onze vader Adam roept, van persoon tot persoon, en zegt:

„Ik ben God; Ik heb de wereld en de mensen gemaakt, voordat zij in het vlees waren.” (Mozes 6:51.)

En onze vader Adam gaf waarheden aan ons door, die fundamenteel zijn geweest vanaf de grondlegging der wereld. Het Evangelie is hetzelfde gisteren, heden en voor altijd. Het is eeuwig. Hij verkondigde:

„... dat de Zoon van God de eerste zonde verzoend had, waardoor de verantwoording voor de zonden der ouders niet op het hoofd der kinderen kan worden gelegd, want sedert de grondlegging der wereld zijn zij rein.” (Mozes 6:54.)

Van Adam leerden wij over de uiteindelijke komst van de Zoon, Jehova. Wij leerden van de verlossing van de gevallen mens uit het graf. We horen Adam zeggen: „... in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom in het vlees zal ik God aanschouwen.” (Mozes 5:10.)

De sterfelijkheid maakte het voor hen mogelijk zaad te hebben. Als ge-

volg daarvan ligt de eeuwigheid binnen het bereik van de aardse gezinnen. Deze profeet en zijn vrouw, „... hielden niet op God aan te roepen ...” (Mozes 5:16.)

„ En aldus werden alle dingen door een heilige verordening op Adam bevestigd, en werd het Evangelie gepredikt, en een besluit uitgezonden, dat het in de wereld zou zijn tot haar einde; en het was also ...” (Mozes 5:59.)

En aldus is het eeuwig.

Adam ontving het Priesterschap en hield zijn genealogie in een gedenkboek bij.

Wij danken U, o God, voor deze profeet die ons dit vaste begin gaf.

Wij danken U wederom, O God, voor de andere profeet, die eraan bijdroeg dat de dingen ons duidelijk zijn, voor Henoch, die sprak met God, die toen hij profeteerde en de wegen van God onderwees tot hem zel:

„Zie, Mijn Geest is op u; daarom zal ik al uw woorden rechtvaardigen; en de bergen zullen voor u vlieden, en de rivieren zullen hun loop veranderen; en gij zult in mij verblijven, en Ik in u; wandel daarom met Mij.” (Mozes 6:34.)

Deze heilige profeet wandelde met God en aanschouwde Zijn scheppingen vanaf het begin tot aan de opstanding van Christus en van alle mensen, en de Schriften zeggen:

„En Henoch en al zijn volk wandelde met God, en Hij woonde te midden van Sion; en het geschiedde dat Sion er niet meer was, want God ontving het in Zijn eigen schoot ...” (Mozes 7:69.)

Nogmaals, wat horen wij als wij luisteren? De stem van de rechtvaardige Abraham, de vader van een volk. Wij danken U, O God, voor deze profeet Abraham, een heilig en rechtvaardig man. Hij was onze voorvader. Hij stond in nauw contact met onze Here, Jehova.

Hij werd een astronoom en hem werden de talrijke geheimen van de hemelen en het heelal toevertrouwd. Hij wisselde van gedachten met de leidinggevende geleerden van Egypte, in die dagen het centrum

van de astronomie. Aan Abraham werd eveneens de geschiedenis van het leven vóór de sterfelijkheid toevertrouwd, dat voorafging aan de schepping van deze aarde, en het bevolken van deze aarde werd voor deze profeet-patriarch een bekende geschiedenis. Hij leerde ons een zuiver vertrouwen in God te stellen. Toen hem gevraagd werd zijn zoon Izak te offeren, offerde hij zijn zoon met een bovenmenselijk geloof, hoewel hem beloofd was dat Izak zou leven en een onmetelijk nageslacht zou hebben, want Abraham had een onwankelbaar vertrouwen, dat hem de zekerheid gaf dat al werd Izak's leven genomen, „... God machtig was, hem ook uit de doden te verwekken”. (Heb. 11:18.) Dus danken wij U, o God, voor deze grote profeet.

Wij luisteren weer en wat horen wij? Wij horen de stem van de profeet Mozes. Wij horen hem pleiten voor de bevrijding van Israël uit de harde slavernij. Wij zien dat Mozes door zijn Here werd aanvaard en de stem uit het brandende bosje zijn aandacht trok en beval: „...trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land.

„... Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob ...” (Ex. 3:5-6.) Wederom zingen wij: „Wij danken U, Heer” — voor de profeet, voor de grote Mozes, die de lampen des Heren aanstak.

Als wij wederom luisteren, wat horen we dan?

Wij horen de stem van Jehova tot Petrus spreken, de president van Zijn Kerk, toen hem gevraagd werd: „Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des mensen, ben?” (Mt. 16:13.) Wij horen de grote profeet Petrus zeggen met een overtuiging die geen twijfel kende: „...Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” (Mt. 16:16.) En wij horen hem weer als hij zijn nimmer aflatende getuigenis geeft en zijn belovenis op de Berg der Verheerlijking vertelt en zegt:

„Want wij zijn geen kunstelijk ver-
dichte fabelen nagevolgd, als wij u
bekend gemaakt hebben de kracht
en toekomst van onzen Heere Jezus
Christus, maar wij zijn aanschou-
wers geweest van Zijn majesteit.

„Want Hij heeft van God den Vader
een en heerlijkheid ontvangen, als
zodanig een stem van de hoogwaar-
dige heerlijkheid tot Hem gebracht
werd: Deze is Mijn geliefde Zoon,
in Denwelken Ik Mijn welbehagen
heb.

„En deze stem hebben wij gehoord,
als zij van den hemel gebracht is ge-
weest, toen wij met Hem op den heil-
igen berg waren.” (II Pet. 1:16-18.)

De kruisiging werd gevolgd door af-
val en eeuwen zijn voorbij gegaan
dat diepe geestelijke duisternis de
aarde bedekte. En dan, toen de tijd
er rijp voor was, kwam er een mach-
tig ontwaken, met visioenen en
openbaringen zoals in vroeger tij-
den.

Wij luisteren wederom en wat horen
wij?

Wij horen de stem van een jongen
die in een bos knielt en levensvragen
stelt: Wat is waarheid? Bij welke
kerk zal ik me aansluiten? En een
andere grote profeet opent dan een
andere, ditmaal de laatste bedeling.
Wij horen de stem van de Almach-
tige God, de Vader, sprekende over
Degeen naast Hem in wellicht het
meest spectaculaire visioen aller
eeuwen: „**Deze is Mijn geliefde
Zoon — hoor hem!**” (Joseph Smith
2:17.)

Als wij verder luisteren, horen we
een andere stem die zegt: „Ik ben
Jezus Christus, de Zoon van God ...
de Eerste en de Laatste”. (LV 11:28;
110:4.)

De jonge profeet werd verteld dat
hij een instrument in de handen des
Heren zou zijn bij de teruggave des
het eeuwige Evangelie met al het-
geen wat in voorgaande eeuwen was
verloren gegaan. Deze visioenen en
openbaringen waarin de stem van
Jehova telkens weer werd gehoord
gingen jarenlang door. Door deze
jonge profeet werden de waar-
heden van het Evangelie, het prie-

terschap van God, het apostelschap,
het gezag en de macht, en de organi-
satie van de Kerk op aarde hersteld,
zodat er wederom openbaringen en
eeuwige waarheden op aarde zijn,
beschikbaar voor alle mensen die ze
willen aanvaarden. Het plan van God
is ons teruggegeven zodat de mens
zijn volle macht en heerlijkheid kan
hebben.

Wij luisteren weer en horen de stem
van de profeet Joseph Smith verkon-
digen: „Broederen, zullen wij in
zulk een groot werk niet voorwaarts
gaan? Gaat voorwaarts, en wijkt niet
terug. Moed broederen; en voort,
voort, ter overwinning! Laat uw hart
zich verheugen en uitermate verblijd
zijn. Laat de aarde in gezang uitbre-
ken. Laten de doden gezangen aan-
heffen van eeuwige lof voor Koning
Immanuël, Die voordat de wereld be-
stond datgene instelde, wat ons in
staat zou stellen hen uit hun ge-
vangenis te bevrijden; want de ge-
vangenen zullen vrij worden.

„Laten de bergen juichen van vreug-
de; en al gij valleien, roept luide,
en al gij zeeën en droge landen, ver-
kondigt de wonderen van uw Ee-
wige Koning! En gij rivieren, beken
en stroompjes, stroomt voort met
blijdschap. Laten de wouden en alle
bomen des velds de Here prijzen;
en gij, vaste rotsen, weent van

vreugde! En laten de zon, de maan,
en de morgensterren te zamen zin-
gen, en laten alle zonen Gods van
vreugde juichen! En laten de ee-
wige scheppingen Zijn naam voor
eeuwig verkondigen! En verder zeg
ik: Hoe heerlijk is de stem, die wij
uit de hemel horen, en die in onze
oren heerlijkheid en zaligheid, eer
en onsterfelijkheid en het eeuwige
leven, koninkrijken, rijken en mach-
ten verkondigt!” (LV 128:22-23.)

Deze stemmen zijn gehoord. Deze
profeten hebben gesproken. Dit is de
dag des Heren. Wij zijn in Zijn han-
den. Het herstelde Evangelie is hier.
Wij zullen u, ons volk, dienen, van u
houden en ons uiterste best doen u
naar uw rechtvaardige, glorierijke
bestemming te leiden, met harten
die overvloeien van liefde en waar-
dering voor u.

*Met onze handen aan de ploeg, zien
wij vooruit; met onze ogen naar het
licht gekeerd zien wij omhoog; wij
beginnen de „zaken van onze Vader”
met angst en beven en liefde. Wij
weten dat onze hemelse Vader leeft.
Wij weten dat Zijn verheerlijkte Zoon
Jezus Christus leeft. Wij weten ook
dat Zijn werk goddelijk is. En wij
geven u deze plechtige getuigenis
in de naam van de Here Jezus
Christus. Amen.*

*

Zendingswerk een

Nederig en dankbaar sta ik op deze prachtige sabbatdag voor u. Ik ben ervan overtuigd, president Kimball, dat wij allen, niet alleen onze geliefde zusters van het Tabernakelkoor, u in onze gebeden gedenken. Mag ik tot het nieuwe lid van de Raad der Twaalfen, broeder L. Tom Perry, zeggen: u treedt nu toe tot één van de mooiste colleges, die men op deze aarde treffen zal. Wij heten u welkom in de Raad der Twaalfen en verwelkomen in dezelfde geest tevens de broeders J. Thomas Fyans en Neal A. Maxwell als assistenten van de Twaalfen.

Broeders en zusters, evenals duizenden anderen was ook ik geschokt door het overlijden van onze geliefde leider president Harold B. Lee. Ik kende hem 55 jaar van dit sterfelijk leven en ik ben er zeker van, dat wij elkaar ook in het voorbestaan ontmoet hebben. Ik heb de zoete en vertroostende verzekering ontvangen dat een profeet van God nimmer voor het zijn tijd is zal sterven. President Lee's indrukwekkende aardse loopbaan is volbracht. Hij is geroepen om een andere belangrijke opdracht voor het werk van de Here, dat aan beide zijden van de sluier doorgaat, op zich te nemen. Hij was een man met een groot geestelijk inzicht en de eigenschappen van een christen.

grote opdracht

DOOR PRESIDENT EZRA TAFT
BENSON,
President van de Raad der Twaalfen.

Zijn doelstelling was de zielen van de mensenkinderen te helpen redden. De Here zei tot de profeet Joseph Smith:

„Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.” (LV 18:10).

Dit is onze eerste taak als Kerk — het redden en verhogen van de zielen der mensenkinderen. President Lee's belangstelling voor dit grote project was enorm. Ik ben dankbaar voor de inspiratie die hij gaf aan de jeugd van Zion, aan de kinderen van onze Vader, waar zij ook verkeren, en aan de grote zaak der waarheid.

30 jaar heb ik samengewerkt met president Spencer W. Kimball. Wij werden gelijktijdig geroepen tot de Raad der Twaalfen. Ik ken deze grote man. Ik hou van hem. Ik eer hem. Ik acht hem. Hij is waarlijk één van Gods edelen — een nederige, geïnspireerde profeet van God. Ik verleen hem met heel mijn hart mijn steun. En met hem hou ik van alle kinderen van onze Vader — van welke kleur, geloofsovertuiging, nationaliteit of politieke instelling ze zijn.

Ik verheug mij in het programma dat president Kimball en zijn raadgevers voeren en dat zij voornamelijk onder leiding van president Lee ontwikkelden. Er is in de wereld geen beter programma te vinden, geen dat zo aan zijn doelstelling beantwoordt om mannen en vrouwen op te bou-

*Onze grootste
belangstelling als Kerk
geldt het redden van
de zielen*

wen en antwoord te verschaffen op de problemen waarmee we als ouders, gezinnen en enkelingen geconfronteerd worden. Onder president Kimball's geïnspireerde leiding zullen wij voortgaan met dit programma. Dit programma is in deze dagen harder nodig dan ooit tevoren.

De boodschap van het mormonisme, van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus, is nu meer dan 140 jaar in de wereld.

In juni 1830 trok Samuel Harrison Smith over een landweg in de staat New York heen, op de eerste zendingsreis in de geschiedenis van de herstelde Kerk. Hij was door zijn broer, de profeet Joseph Smith, aangesteld. Deze grote zending reisde op die eerste dag veertig kilometer zonder één exemplaar van die nieuwe en vreemde boeken, die hij op zijn rug met zich voerde te verkopen. Toen hij ten slotte, vermoed en hongerig, onderdak ging zoeken voor de komende nacht, werd hij na een korte uitleg over zijn zending weggestuurd met de woorden: „Ga mijn huis uit, leugenaar. Je zal geen minuut langer hier blijven met je boeken.” Vermoed door het reizen viel hij uiteindelijk ontmoedigd en met een bezwaard hart onder een appelboom in slaap.

Zo begon, onder de meest erbarmelijke omstandigheden, het zendingswerk in deze bedeling van de herstelde Kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Honderdvierenveertig jaren zijn verstreken sinds deze eerste, nederige, zending zijn werk aanving om het heilsplan aan onze geschokte wereld te verkondigen. Ter vervulling van de belangrijke door God ons gegeven opdracht is dit grote werk onverminderd voortgegaan. Het is een heroïsch hoofdstuk uit de geschiedenis

van het „uitverkoren volk.” Maar in de annalen van het christendom is geen groter bewijs van moed, offerbereidheid en dienstvaardigheid. Mannen, vrouwen en kinderen hebben zich zonder enig vooruitzicht op een materiële beloning in deze heldenstrijd verenigd.

Deze afgezanten van de Here Jezus Christus, zoals zij zichzelf durven noemen, zijn door modder en sneeuw getrokken, rivieren overgezwommen en hebben gereisd met gebrek aan voedsel, onderdak en kleding, die met hun roeping overeenkwam. Vaders en zonen hebben vrijwillig gezin, huis en werk verlaten om uit te gaan, naar alle delen van de wereld, blootgesteld aan fysieke ontberingen en nimmer aflatende vervolging. Gezinnen werden in vaak erbarmelijke omstandigheden achtergelaten, gewillig hun deel bij te dragen aan „hun zending”. En door dit alles heen was er de vreugde en voldoening in de betrokken gezinnen en trachtte men in alle toonaarden zijn dankbaarheid uit te drukken voor de vele speciale zegeningen, die men had ontvangen, terwijl de zendingen deze tijd zien als „de gelukkigste tijd van hun leven.”

Voorzichtig geschat hebben tussen de 140.000 en 150.000 full-time zendingen sinds 1830 de Kerk geënd; hierbij spreken zij niet eens van de duizenden mannen en vrouwen die thuis een lokale zending vervulden; dit aantal moet rond de twintigduizend liggen. Deze gelovige afgezanten naar het buitenland hebben tussen 98 à 105 miljoen dagen aan het zendingswerk gewijd; aan gederfd persoonlijk inkomen en aan kosten van het levensonderhoud kostte dit meer dan een miljard gulden, nog afgezien van de reiskosten van en naar de zendingsvelden, de kosten om hen te besturen thuis en in het buitenland en de uitgaven waar een lokale zending voor plaatst.

Waarschijnlijk heeft in de gehele wereld nooit een groep van dergelijke omvang zich zoveel vrijwillige offers getroost om een rechtvaardig stand-

punt te verbreiden; en dit van een kerkvolk dat niet rijk was en waarvan gold, dat het toch al bereid was om een tiende van zijn inkomen af te dragen voor het overige werk van de Here, overeenkomstig de zowel oude als moderne wet der tienden.

Waarom? Wat bracht hen er toe die tijd te offeren? Wat waren hun bedoelingen? Waarom gaven zij de gemakken en geborgenheden van hun huis op?

Komt het niet door het brandend getuigenis dat God Zich opnieuw aan een man op deze aarde had geopenbaard, Zijn Kerk weer met alle giften en zegeningen uit vroeger dagen had begiftigd en Zijn heilig Priesterschap, en het gezag om het uit te oefenen tot zegen van Zijn kinderen, opnieuw op mannen had bevestigd? Ja, het komt ongetwijfeld voort uit het persoonlijk getuigenis dat God de Auteur is van dit grote eigentijdse werk, door het geloof in de geboden van de Almachtige en in onze verantwoordelijkheid als Zijn verbondskinderen, door de wetenschap dat God leeft en Zijn kinderen liefheeft en de overtuiging dat het onze taak is overal mensen te redden en op te bouwen.

Van de dagen van Adam tot de dagen van de profeet Joseph Smith en diens opvolgers, altijd als het Priesterschap op aarde was, was het één van de voornaamste verantwoordelijkheden van de reddende, eeuwige beginselen van het Evangelie te verkondigen — het heilsplan. Adam onderwees zijn kinderen deze dingen. (Zie Mozes 5:12.) Denk aan de vele jaren die Noach aan zijn zending wijdde en aan de prediking van alle vroegere profeten. (Mozes 8:16-20.) Elk van hen werd geboden zorg te dragen voor de verspreiding van de evangelieboodschap aan alle mensenkinderen en hen te manen zich te bekeren om zo te ontkomen aan het ophanden zijnde oordeel. De Meester maakte Zijn apostelen duidelijk, dat zij heen moesten gaan en de volken onderwijzen. (Zie Mt. 28:19.) Bij de eerste bezoeken van de opgestane Moroni aan de profeet Jo-

seph Smith wees hij er met nadruk op, dat de naam van de profeet zowel ten goede als ten kwade bekend zou zijn op heel de wereld en dat de nieuwe Schriftuur met het daarin vermelde herstelde Evangelie over de gehele wereld zou worden uitgedragen „bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV 1:4.)

Ruim een jaar voor de Kerk werd georganiseerd openbaarde de Here aan de profeet: „Nu zie, een wonderbaar werk is op het punt onder de mensenkinderen voort te komen”. En: „Het veld is alreeds wit om te oogsten.” (Zie LV 4:1, 4.) De eerste bekeerlingen ontvingen als eerste verantwoordelijkheid: „Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij naasten dage onberispelijk voor God moogt staan.” (LV 4:2.)

Deze eerste zendingen ontvingen grote beloften. Hun werd verteld, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen en dat indien zij al hun dagen zouden besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Hem brachten — „... hoe groot zal dan uw vreugde zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (LV 18:10, 15.)

Al deze en vele andere prachtige beloften werden gedaan kort voor de formele instituering van de Kerk op 6 april 1830.

Na deze instituering werden er mannen en vrouwen gedoopt en werd op de waardige broeders het Priesterschap bevestigd en werden zij aangesteld om de mensheid op te roepen zich te bekeren en de boodschap van het herstelde Evangelie te verkondigen. In latere openbaringen werden nog grotere beloften gedaan; vele van deze openbaringen spraken onduidelijk over de ernstige verantwoordeling, die op de teruggegeven Kerk rust om het woord te prediken. In de herfst van datzelfde jaar sprak de Here de volgende woorden tot de profeet:

„Want voorwaar, voorwaar zeg ik u,

dat gij zijt geroepen om uw stem te verheffen als met het geluid van een bazuin, om Mijn Evangelie te verkondigen tot een verkeerd en verdraaid geslacht.

„Want ziet, het veld is alreeds wit om te oogsten; en het is de elfde ure, en de laatste maal, dat Ik arbeiders in Mijn wijngaard zal roepen.” (LV 33:2-3.)

De Here maakte deze nederige ambassadeurs duidelijk dat zij bezig waren „de weg des Heren voor Zijn tweede komst te bereiden.” (Zie LV 34:6.) Hun werd beloofd dat de woorden hun door de Heilige Geest zouden worden ingegeven en die de wil van de Here en Schriftuur zou bevatten, voor zoverre zij geloofden. Tevens werd hun in duidelijke bewoordingen te kennen gegeven dat zij uitgezonden werden om de wereld te beproeven, dat zij niet vermoeid van geest zouden worden, noch verduisterd, en dat geen haar van hun hoofd onbemerkt op de grond zou vallen. (Zie LV 84:79-80.)

Is het dan een wonder, dat zij met hun persoonlijk getuigenis dat de nieuwe bedeling aangevangen was, met deze hun gegeven prachtige beloften van de Here, voortgingen, krachtig, met grote persoonlijke offers, zonder geldelijke beloning in

het vooruitzicht, ondanks het feit dat hun aantal klein was, en de omstandigheden ongunstig? Voeg hierbij het feit dat de openbaring des hemels benadrukte dat dit de laatste maal was dat het Evangelie aan de mensen gegeven werd, als een getuigenis ter voorbereiding van de tweede komst van Christus en het einde der wereld dat het einde van alle goddeloosheid is. Aan hen werd, evenals aan ons vandaag, de verantwoording gegeven om de wereld te waarschuwen voor het dreigende oordeel. Zij wisten, evenals wij, dat de Here gezegd had:

„Want een verwoestende plaag zal onder de bewoners der aarde voortgaan en zal, indien zij zich niet bekeren, van tijd tot tijd worden uitgestort, totdat de aarde ledig zal zijn en de inwoners er van door de glans van Mijn komst volslagen zullen zijn verdelgd.

„Zie, ik deel u deze dingen mede, zoals ik eveneens de mensen de verwoesting van Jeruzalem aankondigde; en Mijn woord zal ook deze keer worden bewaarheid, evenals het tot nu toe is bewaarheid.” (LV 5:19-20.)

Eind 1831 was de tijd gekomen, dat men de uitgave in boekvorm overwoog van de door de Here aan de

Kerk gegeven openbaringen. Gedurende een periode had de Kerk vele openbaringen ontvangen en toonde zij een aanzienlijke groei, ondanks de vervolgingen en al het werk van de duivelse machten. Op de ouderlingenvergadering gaf de Here bij monde van Zijn profeet een grote openbaring aan de leden van Zijn Kerk en „tot alle mensen gericht en er is niemand, die zal ontkomen ...” (LV 1:2.) Tot op heden is er aan de wereld geen boodschap verkondigd, die zo duidelijk en machtig was als de boodschap van het teruggevoerde Evangelie. Als er voordien nog vragen mochten zijn geweest waren zij op dat moment op ondubbelzinnige wijze beantwoord. Onze boodschap is een boodschap aan de wereld.

Niemand kan de eerste afdeling van de Leer en Verbonden lezen zonder zich te realiseren dat de Kerk die aanneemt als het woord van de Here en vragen waarom wij zendelingen uitzenden naar alle delen van de wereld. Deze verantwoordelijkheid, en het is een belangrijke, is aan de leden van de Kerk, want zoals de Here zegt, „de waarschuwende stem zal tot *alle mensen* zijn gericht, bij monde van *Mijn* discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.” (LV

1:4. Cursivering toegevoegd.) Dan doet de Here deze grote belofte: „En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.” (LV 1:5.) De volgende tekst in deze openbaring verklaart dat Hij al deze dingen aan Zijn discipel-zendingen gegeven heeft „om te uwen behoeve uit te geven, o gij inwoners der aarde.” (LV 1:6.) Na verklaard te hebben dat Zijn stem tot de einden der aarde is gericht, benadrukt de Here: „Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel ...” (LV 1:17.) Evenals in voorgaande bedelingen werden wederom aan een profeet de mogelijkheden tot redding geopenbaard. Dan benadrukt de Here: „... Ik ben gewillig deze dingen aan alle vlees bekend te maken” en: „Ik ben geen aannemer des persoons ...” (Zie LV 1:34-35.)

Ten slotte maant Hij al Zijn kinderen om „deze geboden te onderzoeken” die tot zegen van de gehele mensheid zijn geopenbaard, „want zij zijn waar en betrouwbaar, en de profetiën en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.” (LV 1:37.) Ofschoon hemel en aarde

zullen vergaan, Zijn woord zal zoals Hij zegt, „niet vergaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde.” (LV 1:38.) Twee dagen na deze grote openbaring, zojuist door mij geciteerd, sprak de Here het volgende tot Zijn Kerk: „Zendt de ouderlingen Mijner Kerk uit naar de natïën, die verre zijn, en naar de eilanden der zee; zendt hen uit naar vreemde landen; roept tot alle natïën...” (LV 133:8.)

En zo aanvaarden wij, als alle andere heiligen der laatste dagen in de wereld door het persoonlijk getuigenis dat wij van deze grote gebeurtenissen bezitten, nederig en dankbaar deze grote verantwoordelijkheid die op de Kerk rust. Wij zijn verheugd, dat wij met onze hemelse Vader deelgenoten zijn aan het grote werk van verhoging en zaligheid van Zijn kinderen. Gewillig geven wij van onze tijd en talenten waarmee Hij ons gezegend heeft om Zijn koninkrijk op de aarde te vestigen. Wij weten dat dit onze voornaamste taak en ons groot voorrecht is. Deze geest karakteriseert het zendingswerk van de Kerk van Jezus Christus van alle eeuw. Zij is het voortreffelijke teken van de inluiding van de

bedeling van de volheid der tijden — onze tijd. Waar men gelovige heiligen der laatste dagen zal vinden, daar zal men tevens deze geest van dit onzelfzuchtig offeren ten behoeve van de voornaamste zaak in deze wereld vinden. In een verklaring, welke het Eerste Presidium van de Kerk tijdens de laatste wereldoorlog uitgaf, staat onder andere: „Geen handeling van één der onzen of van de Kerk mag ooit de door God gegeven opdracht in de weg staan.” (*Conference Report*, april 1942, p. 91.)

Met andere woorden, wij wijden ons allen aan het werk van de Here — de vestiging en de groei van Zijn koninkrijk en de verbreiding van de gerechtigheid. President Kimball onderstreepte deze grote verantwoordelijkheid jongstleden zaterdag in een geïnspireerde boodschap aan de regionale vertegenwoordigers. Wij aanvaarden dankbaar deze uitdaging en blijven immer om de steun van de Here bidden.

Dit grootse werk is uit God — dit leidt de Here Jezus Christus, door middel van Zijn Kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Dit is mijn nederig en oprecht getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

★

Vorm jezelf een schild des geloofs

DOOR L. TOM PERRY
Van de Raad der Twaalven

Dank u, president. Dit is een algemene conferentie waarbij ik mijn gevoelens nauwelijks kan beheersen. Ik heb zojuist de steun ontvangen van de leden van de Kerk voor mijn overwerldigende functie. Ik hoop, dat het mij onder deze omstandigheden op deze morgen vergeven wordt als ik iets over mijzelf vertel.

In ben opgegroeid in een gezin waar de kinderen grote liefde en respect werden bijgebracht voor de algemene autoriteiten van de Kerk. Ik herinner mij, dat ik voor het onderscheidingsprogramma van het Jeugdwerk de namen van de leden van de Raad der Twaalven moest leren. Mijn vader besteedde er veel tijd en aandacht aan om mij het leven van elk der leden te onderwijzen en overhoorde mij gedurig.

Ik denk, dat u mij vandaag nog op elk willekeurig moment kunt vragen de namen op te noemen van deze grote mannen, vanaf Rudger Clawson tot Charles A. Callis; ik zal ze zonder haperen opnoemen, met vermelding van dingen uit hun leven.

Toen ik de mij verleende opdracht overdacht, bedacht ik wat er zou gebeuren als er nu vaders in de Kerk waren, die tijdens de gezinsavonden zouden vertellen over de huidige leden van de Raad der Twaalven. Deze gedachte schokte mij. Wat zouden zij over mij kunnen vertellen?

Toen ik dit dacht, realiseerde ik mij dat er in mijn leven een punt is, dat waard is om vermeld te worden, waarvan ik denk dat dat van waarde is voor de jonge kinderen in uw gezinnen. Het is: Hij groeide op in een gezin met ouders, die het Evangelie van Jezus Christus liefhadden. Zij begrepen de vermaning van Paulus aan de Efeziërs toen hij schreef:

„Voorts, mijn broeders, wordt krachtig in den Heere, en in de sterkte Zijner macht.

„Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels.

„Staat dan, u lenden omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid;

„En de voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes;

„Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.” (Ef. 6:10-11, 14-16.)

Thuis werden wij iedere morgen gekleed, niet alleen met een muts, een regenjas en laarzen, tegen de natuurlijke stormen, maar onze ouders kleedden ons elke dag zorgvuldig in de wapenrusting Gods. Als wij neerknielden in het gezinsgebed en luissterden naar onze vader, een drager

van het Priesterschap, als hij zijn ziel uitstortte en de Here smeekte om zijn gezin te beschermen tegen de vurige angels der goddelozen, dan werd er weer een stuk aan ons schild des geloofs toegevoegd. Terwijl onze schilden sterker werden gemaakt waren hun schilden altijd beschikbaar, want zij stonden altijd voor ons klaar, dat wisten wij.

Wat een bescherming was het om door het leven te gaan met de wetenschap dat ons schild des geloofs van af onze eerste momenten op aarde door onze liefhebbende ouders met zorg voor ons werden aangemaakt.

Laat mij u een simpel voorbeeld geven hoe dat schild werkt. Op zekere dag zou ik met een groep mariniers, vrienden van mij, gaan passagieren. Kort nadat wij waren weggegaan ontdekte ik, dat het niet het beste gezelschap voor mij was. Ik ontdekte toen ook waarom zij mij uitgenodigd hadden. Zij kenden mijn principes. Zij wisten, dat ik op het moment, dat wij naar de basis terug moesten keren, nuchter zou zijn en hen zou kunnen leiden.

Wij bevonden ons in Los Angeles in een tram op weg naar een dansgelegenheid. Zij hadden al iets gedronken en ik bereidde mij erop voor om hun gezelschap te verlaten. Hier nam het verdedigingschild zijn taak over en ik dacht aan de gebeden van mijn ouders voor mijn welzijn. De tram stopte en nieuwe passagiers werden in de gelegenheid gesteld om in te stappen. De nieuwe passagiers scheidten mij van mijn collega's duwden mij naar het achtergedeelte van de tram. Daar ontdekte ik een leuke groep jonge mensen. Onmiddellijk nadat zij mij ontdekten in hun gezelschap, sprak één van hen mij aan. „Hallo, marinier! Wij zijn mormonen. Wat weet je over onze Kerk?”

Ik antwoordde: „Veel,” en stapte met hen de tram uit en ging naar een wijkavond.

U ziet, het schild van geloof was er. Het beschermde mij tegen de vurige angels van de goddelozen opdat ik als het moment daar zou zijn waardig zou zijn om met de vrouw van mijn keuze de tempel des Heren in te gaan om daar voor tijd en alle eeuwigheid aan haar verzegeld te worden.

Ik weet uit eigen ervaring wat het waard is om nobele ouders te hebben, die hun kinderen omgeven met het beschermende schild des geloofs in onze Here en onze Verlosser Jezus Christus. Ik geef u de verzekering dat het werkt. Dient niet ieder kind van God deze gelegenheid te worden gegeven — iedere dag aan te vangen met een vader, die het gezin zegent en een beschermend

schild meegeeft als het het huis uitgaat, waarheen ook.

President Kimball, in het bijzijn van deze aanwezigen aanvaard ik de roeping, die u mij deed om voor de Here te werken. Ik weet dat u door God bent geroepen. Ik weet dat uw eigenschappen gelijk zijn aan de eigenschappen die Jozef onderscheidde van de farao van Egypte, zodat die aan zijn knechten verkondigde dat Jozef „een man was, in welken Gods Geest was. (Zie Gen. 41 :38.)

Ik hoop en bid dat ik in zekere mate in staat zal zijn om u in de tijd dat ik in dit quorum zal dienen, te helpen die grote last te dragen, die u te torsen hebt.

President Benson, ik hou van u, en uw leiding, die ik aanvaard. Ik wijd mij u toe in dienstbetoon aan het koninkrijk van mijn Vader in de hemel.

Draag mij alles op waartoe u mij in staat acht.

Tussen mij en de twee ambtgenoten met wie ik zo nauw heb samengewerkt, broeder Hanks en broeder Faust, heeft zich een sterke broederband ontwikkeld. Hoe geduldig zijn zij geweest toen zij mij hielpen mij te trainen voor de dingen die ik in deze grote roeping ga doen. Ik betuig u mijn grote dankbaarheid.

Aan allen die vandaag mijn stem horen geef ik mijn getuigenis dat God leeft, dat Jezus de Christus is en dat Spencer W. Kimball waarlijk een profeet van de Here is. Komt en verenigt u met ons. Laat ons u helpen uw schild des geloof te vormen, zodat u mag leven in de zekerheid dat u een sterk verdedigingsmiddel hebt tegen de machten van de boze. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Toewijding

Een nieuwe algemene autoriteit reageert op zijn roeping

DOOR J. THOMAS FYANS
Assistent van de Raad der Twaalven

Ik ben geboren in een fijn gezin en ofschoon mijn ouders nu aan de andere zijde van de sluier zijn, heb ik de zekerheid dat mijn engel van een moeder en mijn fijne vader zich verheugen in deze roeping. Ik hou van mijn familie.

Ik had de afgelopen maanden een onverzagbare lust om de Schriften te lezen. Met betrekking tot de persoonlijke gebeurtenissen van deze conferentie kan het zijn dat de Heilige Geest, waarover is gesproken door president Romney, voelde dat deze soort van voorbereiding nodig was.

Zowel in het Oude Testament als in de Parel van Grote Waarde treft mij de voortdurende profetie van de komst van de Verlosser. De zegeningen en de verantwoording voor Abraham en zijn nageslacht zijn mij nu zeer duidelijk geworden.

Door het Boek van Mormon zag ik de zegeningen in van de gehoorzaamheid, en het leed bij ongehoorzaamheid, in het leven van het eeuwige geestelijke nageslacht van Lehi en de anderen die naar dit beloofde land geleid werden; het verleende mij zicht op het verlangen van onze hemelse Vader om Zijn kinderen — zelfs de vijandige — groot te brengen en te vervolmaken.

Uit de hedendaagse Schriftuur, die in de prille jaren dat het koninkrijk Gods op de aarde wordt hersteld zijn geopenbaard, komen mij de volgende waarheden zeer toepasselijk voor:

„... drie Hogepriesters vormen ... een raad van het Presidentschap der Kerk” (LV 107:22) en de Twaalven, „onder aanwijzing van het Presidentschap der Kerk, ... (zijn er) om de Kerk op te bouwen, en alle aan gelegenheden van onder alle natïen te regelen ...” (LV 107:33) „En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn ...” (LV 68:4.)

Toen deze woorden tot mij doordrongen werd ik vervuld met eerbiedig ontzag voor de genoemde broederen. Ik ben in het bijzonder verantwoord verschuldigd aan de vier leden van de Raad der Twaalven die advies uitbrengen aan de afdeling Interne Communicatie.

Hoe toegewijd de collega's op deze afdeling werken blijkt wel uit het feit, dat de Schriftuur van vandaag — de toespraken van deze conferentie — begin mei in de Ensign opgenomen zullen zijn en bij u thuis bezorgd. Wij kunnen weten wat de wil des Heren is, de doelstelling van

de Here en het woord van de Here als wij deze hedendaagse Schriftuur naslaan.

Op dit moment treft een ander deel van Interne Communicatie voorbereidingen om deze woorden in een dozijn andere talen over te zetten.

Ik hoop dat dit detail u niet onbeduidend voorkomt, maar met alle erkenning voor de andere prachtige organisaties, ben ik verheugd u te kunnen mededelen, dat 93 percent van het materiaal dat u het komende kerkelijke jaar — dat begint in september — zult gebruiken, nu reeds klaar ligt. Het resterende materiaal zal volgende week klaarkomen. Ik hou van mijn organisatie.

Het eerste en grote gebod leert ons de Here met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte lief te hebben.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Mt. 22:37, 39.) Wij houden van onze naasten. Wij denken dat zij van ons houden. Als bewijs noem ik de eigengemaakte Citroenroombaart en de salade die onze burens ons gisteren brachten.

Als er voedsel van hun huis naar het onze verhuist, of omgekeerd, dan geeft mijn eeuwige metgezellin gevolg aan haar verlangens om haar

naasten te dienen. Zulk uiterlijk gedrag is slechts een indicatie van wat diep in haar leeft. Zij staat op een hoger niveau en voortdurend activeert zij ons door haar voorbeeld. Onze vijf dochters, waarvan er vier getrouwd zijn, en hun geliefden houden veel van haar. Als zij deze eeuwige geesten beïnvloedt met haar heilzame geest legt zij haar liefde voor de Here aan de dag. In alle tijd, dat ik de Kerk dien, heeft zij altijd goedkeurend en bemoedigend geglimlacht. Geen man heeft een sympathieker metgezellin om op te steunen.

President Kimball en uw geïnspireerde raadgevers, president Benson en de speciale getuigen, die uw quorum vormen — daar wij u helpen wijden wij u ons hart, onze macht, ons verstand en onze sterkte. Mijn levensgezellin en ik verbinden ons, gezamenlijk, tot de dienst van de Here. In de naam van Jezus Christus. Amen.

*

*Christus wees ons
de weg die wij moeten
gaan.*

De wegen die Jezus

Christus bewandelde

DOOR THOMAS S. MONSON
Van de Raad der Twaalven

Geliefde broeders en zusters. Mijn hart stroomt over. U en ik, wij zijn op deze gedenkwaardige dag deelgenoot aan de Geest van de Here Jezus Christus. Dit is Zijn Kerk. Zij draagt Zijn naam. Zijn profeet heeft elk van ons van de kluissters van deze aarde naar de hemelen verheven. Onze Gode verpande harten doen ons onze handen uitstrekken naar omhoog. Het Koninkrijk van God gaat verder met zijn nimmer aflatende en eeuwige taak.

Op een koude dag in de afgelopen decembermaand verzamelden wij ons in deze beroemde Tabernakel om onze laatste eer te bewijzen aan de man, die wij liefhadden, eerden en volgden — onze president Harold B. Lee, profetisch in zijn uitspraken, machtig in zijn leiderschap en nederig in zijn dienstbetoon. President Lee inspireerde ons, wekte het verlangen om de volmaaktheid te bereiken. Hij gaf ons de raad: „Houd de geboden van God. Volg de weg van de Here.”

Een dag later werd in een heel heilige kamer in de tempel van Salt Lake City zijn opvolger gekozen, gesteund en aangesteld tot zijn heilige roeping. Onvermoeibaar in zijn arbeid, nederig in zijn handelen, inspirerend in zijn getuigenis. President Kimball verzocht ons voort te gaan met het werk dat president

Lee ons opgedragen had. Hij sprak dezelfde doordringende woorden: „Houd de geboden van God. Volg de weg van de Here. Treed in Zijn voetspoor.”

Later op de avond van diezelfde dag wierp ik een vluchtige blik in een reisbrochure, die enige dagen eerder bij mij thuis bezorgd was. Deze was in adembenemende kleuren gedrukt en overtuigend geschreven. De lezer werd uitgenodigd om de Noorse fjorden en de Zwitserse alpen te bezoeken; dit alles werd in één tocht aangedaan. Een andere aanbieding spoorde de lezer aan om Bethlehem — en het Heilige Land — te bezoeken. De slotregel van deze brochure bevatte het eenvoudige doch machtige appel: „kom wandelen waar Jezus Christus wandelde.”

Mijn gedachten keerden terug naar de raad, die Gods profeten — zowel president Lee als President Kimball — ons gegeven hadden: Volg de weg van de Here. Treed in Zijn voetspoor.” Ik overdacht de woorden die een dichter had geschreven:

Vandaag wandelde ik waar Jezus wandelde,

In dagen van weleer;

Ik dwaalde over elk pad dat Hij kende,

Met eerbiedige en langzame stappen.

Deze laantjes, zij zijn niet veranderd —
Een zoete vrede vervult de lucht.
Vandaag wandelde ik waar Christus wandelde,
En voelde Zijn aanwezigheid daar.

Mijn weg leidde door Bethlehem,
Oh, herinneringen zo zoet;
De kleine heuvelen van Galilea,
Die kenden Zijn kindervoet;

De Olijfberg;
heilig tafereel
Dat Christus eens kende.
Ik zag de machtige Jordaan stromen.
Als in dagen van weleer.

Ik knielde vandaag waar Christus knielde,
En in de eenzaamheid bad;
In de Hof van Getsemané —
Mijn hart wierp alle lasten af!

Ik nam mijn zware last weer op,
En met Hem aan mijn zij,
Beklom ik de heuvel Golgotha,
Waar Hij stierf aan het kruis!

Vandaag wandelde ik waar Jezus wandelde
En voelde Hem dicht bij mij!
— naar Daniël S. Twhog

Het is voor ons nodig om naar het Heilige Land te reizen om Hem dicht bij ons te voelen. Het is voor ons niet nodig om langs de oevers van Galilea of over de heuvels van Judea te dwalen, waar Christus is gegaan. Wij allen kunnen op onze reis door dit sterfelijk bestaan wandelen waar Christus wandelde, met Zijn woorden op onze lippen, Zijn geest in onze harten en Zijn leer; in ons leven.

Ik wilde wel dat wij zouden willen wandelen zoals Hij wandelde —

met vertrouwen in de toekomst, met onwankelbaar geloof in Zijn Vader en oprechte liefde voor de anderen.

Christus bewandelde *de weg van de teleurstelling*.

Beseft iemand Zijn klaaggroep over de Heilige Stad?

„Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkewijs een hen haar kiekens onder de vleugelen vergadert; en gijlieden hebt niet gewild?” (Luk. 13:34.)

Christus bewandelde *de weg van de verzoeking*.

Die duivel, al zijn krachten en verleidelijke verderfelikheden verzamelende, verzocht Hem, die veertig dagen en veertig nachten aaneen gevestigd had en zeer hongerig was. Hij kwam tot Christus en hoorde Hem met de woorden:

„... Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg, dat deze stenen brood worden.” Het antwoord was: „De mens zal bij brood alleen niet leven ...” En Hij zei: „... Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen ...” Het antwoord was: „... Gij zult de Heere uw God, niet verzoeken.” En nogmaals: „... al de koninkrijken der wereld, en hun heerlijkheid ... zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden ...” Toen zeide Jezus tot hem: „Ga weg, satan, want er staat geschreven: Den Heere, uw God, zult gij aanbidden, en Hem alleen dienen.” (Mt. 4:3-4, 6-10.)

Christus bewandelde *de weg van de pijn*.

Zie Hem in Zijn doodsstrijd in Getsemané.

„... Vader, of Gij wildet dezen drinkbeker van Mij wegnemen, doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede ... En in ware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.” (Luk. 22:42, 44.)

Wie van ons kan aan de wreedheden van het kruis voorbijzien, aan Zijn

woorden: „... Mij dorst ... Het is volbracht!” (Joh. 19:28, 30.)

Va, ieder van ons zal de weg van de teleurstelling bewandelen. Die kan voor ons uit een gemiste kans bestaan, uit verkeerd gebruikte vermoogens of iemand, die we iets bij hadden kunnen brengen. Ook de weg van de verleidingen zullen wij allen bewandelen. „En het is nodig, dat de duivel de mensinkinderen in verzoeking zou brengen, want anders zouden zij niet naar eigen willen kunnen handelen...” (LV 29:39.)

Zo zullen wij ook de weg van de pijn gaan. Wij kunnen niet op een uiterst eenvoudige wijze, vrij van alle smart en pijn naar de hemelen gaan. De Verlosser van de wereld onderging veel pijn en leed. Wij, als Zijn dienstknechten, kunnen geen beter lot verwachten dan de Meester trof. Aan de overwinning van Pasen moet de strijd van het kruis vooraf gaan.

Als wij deze wegen, die ons zoveel bitteren brengen, kunnen bewandelen, kunnen wij ook de paden bewandelen, die ons tot de eeuwige vreugde zullen leiden.

Wij kunnen, met Christus, *de weg van de gehoorzaamheid* bewandelen.

Dat zal niet gemakkelijk zijn. „Hoevel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden.” (Heb. 5:8.) Laat ons wachtwoord de uitspraak zijn, die Samuel ons naliet: „... Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vetten der rammen.” (Sam. 15:22.) Laten wij indaching zijn dat het eindresultaat van de ongehoorzaamheid gevangenschap en de dood is, terwijl ons voor gehoorzaamheid vrijheid en het eeuwige leven in het vooruitzicht wordt gesteld.

Wij kunnen, evenals Christus, *de weg van het dienstbetoon* gaan.

Het leven van Christus van tijdens Zijn bediening onder de mensen is als een helder zoeklicht. Hij schonk kracht in de ledematen van de lammen, licht in de ogen van de blinden, gehoor in de oren van de doven en leven in de lichamen van de do-

den. In zijn gelijkenissen predikt Hij met macht. Met die van de barmhartige Samaritaan leerde Hij: „... heb uw naaste lief...” (Luk. 10:27.) Uit Zijn vriendelijkheid voor de oudere vrouwen bleek Zijn onbegrensd begrip.

In Zijn gelijkenis van de talenten leert Hij ons te béteren en naar het volmaakte te streven. Hij bereide ons voor op onze reis langs Zijn wegen. Waarom gaf Hij ons anders de opdracht: „Ga heen, en doe gij desgelijks.” (Luk. 10:37.)

En ten slotte, Hij bewandelde *de weg van het gebed*.

Drie keer is er het voorbeeld van Zijn gebeden, van drie gebeden die na-echoën door de tijd. De eerste echo galmt sinds Zijn zending: „... Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd ...” (Luk. 11:2.)

De tweede sinds Getsemané: „... doch niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede.” (Luk. 22:42.)

De derde sinds het kruis: „... Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen ...” (Luk. 23:34.)

Het is als wij de weg van het gebed bewandelen, dat wij communiceren met onze Vader en deelgenoten worden van Zijn macht.

Zullen wij het geloof, of zelfs maar het verlangen kunnen opbrengen om deze paden, die eens Christus bewandelde, te begaan. Gods profeet, ziener en openbarer heeft ons vandaag uitgenodigd dit te doen. Al wat wij dienen te doen, is Hem te volgen op al de paden die Hij bewandelde.

Mijn eerste kennismaking met deze profetische leider dateert van 24 jaar terug toen ik hier in Salt Lake City een jonge bisschop was. Op zekere ochtend ging de telefoon en zei een stem: „Met Spencer W. Kimball. Ik wilde u een gunst vragen. In uw wijk staat versholten achter een groot gebouw aan de Fifth South Street een kleine woonwagen. Daarin woont Margaret Bird, een Navajoweduwe. Zij voelt zich niet gewenst, overbodig, eenzaam. Kunt u haar met

het Z.H.V.-presidium opzoeken, haar de vriendschapshand reiken en haar een beetje een speciaal welkom bereiden?" Dat deden wij.

Het resultaat was miraculeus. Margaret Bird bloeide in haar nieuwe omgeving helemaal op. Haar wanhoop verdween als sneeuw voor de zon. Deze weduwe werd in haar smart bezocht. Het verloren schaap was gevonden. Ieder, die dit menselijke toneeltje van nabij had meegeemaakt werd hierdoor gesterkt.

Wat gebeurde er? Er was een goede herder, een bezorgde apostel, die de negenennegentig van zijn bediening verliet om te zoeken naar die ene ziel, die verloren was. Spencer W. Kimball heeft de weg bewandeld, die Christus ging. Hij deed het toen. Hij doet het nu nog.

Als wij de weg van Christus bewandelen laten wij dan luisteren naar het geluid van Zijn voeten. Laten wij ons uitstrekken naar de hand van de Timmerman. Dan zullen wij Hem leren kennen. Hij zal tot ons komen als een onbekende, zonder naam, zoals weleer, toen Hij aan de oever van het meer tot die mannen ging, die Hem niet kenden. Hij spreekt tot ons dezelfde woorden: „... Volgt gij mij" (Joh. 21:22.) en draagt ons het werk op, dat Hij in onze tijd vervuld wil zien. Hij gebiedt, en aan hen die Hem gehoorzamen, ongeacht of zij knap of eenvoudig zijn, zal Hij zich openbaren in de arbeid, de conflicten en het leed, die hun ten deel vallen in hun deelgenootschap met Hem en zij zullen uit ervaring leren weten wie Hij is.

Wij ontdekken dat Hij meer is dan het kindje uit Bethlehem, meer dan de timmermanszoon, meer dan de grootste leraar, die ooit geleefd heeft. Wij zullen Hem leren kennen als de Zoon van God. Nimmer hienus Hij een beeld, maakte Hij een schilderij, schreef Hij een gedicht, voerde Hij een leger aan. Nimmer droeg Hij een kroon, hanteerde Hij een scepter, droegen Zijn schouders een koningsmantel. Zijn vergevensgezindheid was grenzeloos, Zijn geduld onuitputtelijk en Zijn moed on-

gekend. Hij veranderde hun gewoonten, hun opinies en hun idealen. Hij veranderde hun gemoeden, hun instellingen, hun natuur. Hij veranderde de harten van de mensen.

Denk aan de visser, genaamd Simon, bij u en mij beter bekend onder de naam Petrus, de leider der apostelen. De twijfelende, kleingelovige en onstuimige Petrus doet ons denken aan de nacht, dat Christus voor de overpriesters werd geleid. Daar waren de priesters aanwezig, die door Christus berispt waren om hun hebzucht en egoïsme, de ouderlingen, die Hij veroordeeld had om hun huichelarij, de schriftgeleerden, wier onkunde Hij aan het licht had gebracht. En dan waren er de Sadduceeën, beschouwd als de meest wrede en gevaarlijke vijanden. Dit was de nacht dat de menigte „... begon Hem te bespuwen, en Zijn aangezicht te bedekken, en met vuisten te slaan ... en de dienaars gaven Hem kinnebakslagen." (Mk. 14:65.) Waar was Petrus, die beloofd had met Hem te zullen sterven en Hem nimmer te verloochenen? De Heilige Schrift openbaart: „En Petrus volgde Hem van verre, tot binnen in de zaal des hogepriesters, en hij was mede zittende met de dienaren, en zich warmende bij het vuur." (Mk. 14:54.) Dit was de nacht van Petrus, en volgens van de profetie van de Meester verloochende hij Hem inderdaad driemaal. Temidden van deze duwende en honende menigte draaide de Here zich, strijdende tegen de vernederingen, in de majesteit van Zijn stilte, om, en keek Petrus aan.

Een geschiedschrijver omschreef de verandering die plaatsvond: „Het was genoeg. Petrus kende geen gevaar meer, hij vreesde de dood niet meer. Hij vluchtte de nacht in, de dageraad tegemoet. Deze boeteling stond met een gebroken hart voor de rechtbank van zijn eigen geweten en daar was zijn oude leven, zijn oude schaamte, zijn oude zwakheid, zijn oude ik gedoemd tot die dood van de vrome smart, welke een uitweg vindt in een nieuwe en nobelere geboorte." (Frederic W. Farrer, *The Life of*

Christ, Portland (Oregon), Farrer Publications, 1964, p. 604.)

Dan was er Saulus van Tarsen, een geleerd man, vertrouwd met de geschriften van de rabbi's, waaruit bepaalde geleerden van thans grote schatten putten. Om de een of andere reden, voldeden deze geschriften niet aan de verlangens van Paulus want hij bleef onophoudelijk roepen: „Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?" (Rom. 7:24.) En op zekere dag ontmoette hij Christus en hij behield alle nieuwe dingen, die hij ontving. Vanaf die dag tot de dag van zijn dood spoorde Paulus mensen aan om „... af te leggen ... den ouden mens, ... en den nieuwen mens aan te doen ..." (Ef. 4:22, 24.) Het verstrijken der tijden heeft niets afgedaan aan de capaciteiten van de Verlosser om de levens van mensen te veranderen. Zoals Hij ook tot de dode Lazarus zei, zegt Hij ook tot u en mij: „... kom uit." (Joh. 11:43.) Kom uit die wanhopige twijfel. Kom uit dat leed van de zonde. Kom uit die dood van het ongeloof. Kom uit tot een nieuw leven. Kom uit!

Als wij dit doen en onze voetstappen richten over de paden die Christus bewandelde, laten wij dan denken aan het getuigenis dat de Heiland ons gaf: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd ... Ik ben het Licht en het Leven der wereld ..." (III Ne. 11:10-11) Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader." (LV 110:4.)

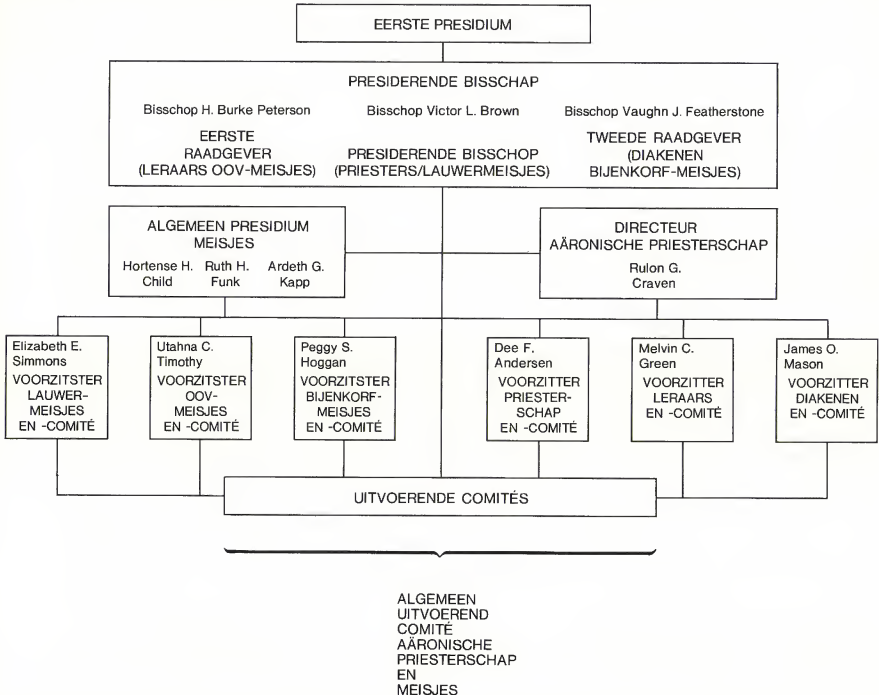
Aan dit getuigenis voeg ik het mijne toe: Hij leeft. Aan Zijn profetie hebben wij vandaag onze steun toegezegd — aan president Spencer W. Kimball. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De priesterschap voor de jongeren in de Kerk

Op de laatste bijeenkomst van de juniconferentie, zondag de 23^e juni 1974, maakte president Kimball de opheffing van de OOV van de Aäronische priesterschap bekend. Vanaf dat moment kreeg de rol van de priesterschap een nieuwe dimensie. Het herzien van de verantwoordelijkheid van de leiders ten opzichte van de Aäronische priesterschap en de meisjes van de leeftijd 12 tot en met 18 „brengt een nauwe band met de

priesterschap met zich mee”, zei president Kimball. „We hebben de directe verantwoordelijkheid gegeven aan de Presiderende Bisschap, die volgens openbaring het presidium uitmaakt van de Aäronische priesterschap.” De term Onderlinge Ontwikkelingsvereniging (OOV) werd geschrapt en de jongensorganisatie zal **Aäronische priesterschap** worden genoemd. “De Here heeft een nieuwe structuur

geopenbaard voor onze meisjes van 12 tot en met 18”, zei president Kimball. „Die organisatie zal de naam meisjesvereniging dragen, en zij zal haar priesterschappelijke aanwijzingen ontvangen van de Presiderende Bisschap.” President Kimball zei ook nog dat de activiteitenavond van de Aäronische priesterschap en de Meisjes hetzelfde zal inhouden als de voormalige OOV-avond.

De verantwoordelijkheden van de bisschoppen en hun raadgevers in deze nieuwe opzet benadrukkend, drong president Kimball er met klem op aan dat ze niet alleen „aanwezig zouden zijn op de quorumvergaderingen van de Aäronische priesterschap, maar ook op de activiteitsbijeenkomsten. Daar, broeders, zou u bij iedere gelegenheid met onze jongeren samen moeten zijn. Dit is geen taak die u kunt delegeren.

Het is van het allergrootste belang dat de bisschoppen er zich van bewust zijn dat hun eerste en belangrijkste verantwoordelijkheid in hun functie is gelegen bij de Aäronische priesterschap en de Meisjes in hun wijk”, zei president Kimball. Hij wees erop, dat ringpresidenten tot taak hebben de bisschoppen te bewakmen.

„Het is onze bedoeling dat niemand staat tussen de bisschap en degenen die op wijk- of algemeen kerkelijk niveau te maken hebben met het functioneren van de Aäronische priesterschap. De bisschappen kunnen natuurlijk wél terugvallen op de ringpresidia en overige volwassen personen.

Wij hopen dat de presidia in de Aäronische priesterschap hun taak ernstig opvatten, gelijk we proberen in de Kerk de quorums in de Melchizedekse priesterschap werkzaam te doen zijn.

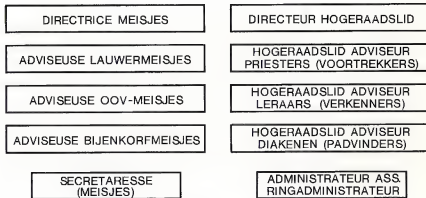
De drie hoofddoelen van de Kerk zijn 1) het merendeel van de jongeren getrouw te laten blijven, 2) het Evangelie te prediken tot alle volken, en 3) niet actieve vaders (waaronder ook degenen die wij toekomstige ouderlingen noemen) te benaderen. Deze drie doelen vormen een groot geheel. Veel van onze niet actieve jongeren stammen uit een gezin waarvan de vader niet actief is.

Inactiviteit en onverschilligheid gaat over van vader op zoon. De Kerk moet die kringloop nu op twee plaatsen tegelijk doorbreken. We moeten meer jongens van de Aäronische priesterschap benaderen en vasthou-

ORGANISATIESTRUCTUUR: 1. AÄRONISCHE PRIESTERSCHAP
2. MEISJES

Ring

RINGCOMITÉ
AÄRONISCHE
PRIESTERSCHAP
EN
MEISJES

COMITÉ DIENSTBETOEN EN BEZIGHEDEN (MAX. DRIE LEDEN)

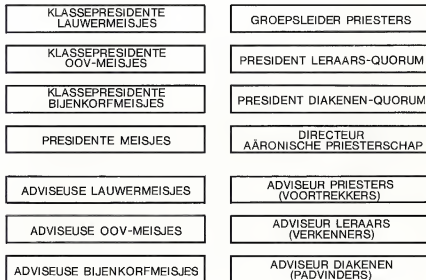
DESKUNDIGEN NAAR BEHOEFTE

RINGJONGERENCOMITÉ (NAAR BEHOEFTE JONGEREN-VERTEGENWOORDIGER)

Wijk

ORGANISATIESTRUCTUUR: 1. AÄRONISCHE PRIESTERSCHAP
2. MEISJES

WIJKCOMITÉ
AÄRONISCHE
PRIESTERSCHAP
EN
MEISJES

SECRETARESSE

SECRETARIS

COMITÉ DIENSTBETOEN EN BEZIGHEDEN (MAXIMAAL DRIE LEDEN)

DESKUNDIGEN NAAR BEHOEFTE

den willen we ze getrouw laten blijven, en willen we ze helpen waardig te zijn op zending te gaan en waardig te zijn voor een huwelijk in de tempel; tezelfder tijd moeten we meer vaders en toekomstige ouderlingen van de Melchizedekse priesterschap benaderen en vasthouden. Een van de gevolgen van die vicieuze cirkel van onverschilligheid en inactiviteit onder de vaders en jongens is een toenemend aantal actieve zusters zonder actieve man in de Kerk, onder anderen vele dappere en getrouwe zusters", ging president Kimball voort.

„We moeten erachter komen dat het Evangelie waar is door het in ons leven in te passen. Als we in dienst zijn van onze naasten en in dienst van God, blijven we daardoor beter getrouw en rein.

De leden willen zo graag de Kerk een grote vlucht doen nemen. Laat ze daar dan mee beginnen in hun gezin, of hun gezin daartoe aanzetten, en in onze quorums in de Aäronische priesterschap, en in onze quorums in de Melchizedekse priesterschap en in de programma's voor vrouwen en meisjes.

Als we tegelijkertijd doen wat we moeten doen zowel onder de dragers en toekomstige dragers van het Melchizedekse priesterschap als op de Aäronische priesterschap en de Meisjesvereniging, kunnen we liefde en vrede in ons gezin verkrijgen en de gezinsleden voorbereiden op het verkondigen van het Evangelie onder alle volken der aarde en op een huwelijk in de tempel en op het stichten van een achtenswaardig gezin." De presiderende bisschop, Victor L. Brown, heeft tot in details uiteengezet waarop de veranderingen in de OOV van de Aäronische priesterschap neerkomen.

„Toen president Lee de Kerk bekendmaakte met de OOV van de Aäronische priesterschap, zei hij dat er binnen afzienbare tijd enkele wijzigingen noodzakelijk zouden zijn in de algemene organisatiestructuur. Nu

zijn er, onder het geïnspireerd leiderschap van president Spencer W. Kimball, enkele zaken aangepast in de jongerenorganisatie, waardoor de lijnen van verantwoordelijkheid en gezag worden bekort. Er wordt afgerekend met onduidelijkheden, en de verantwoordelijkheid voor alle jongeren van 12 tot en met 18 jaar wordt op de schouders van de bisschop gelegd. Het is van belang dat wij allen goed beseffen dat het geen nieuw programma is. Ik wil met nadruk stellen dat het programma als zodanig niet is veranderd en dat de organisatorische veranderingen op ring- en wijkniveau miniem zijn. De hand- en lesboeken die u nu heeft en het door u ontvangen onderricht zijn zowel in de oude als de nieuwe opzet bruikbaar.

Het aantal medewerkers ondergaat geen verandering, noch de taakomschrijvingen. De enige werkelijke verandering bij de reorganisatie van de OOV van de Aäronische priesterschap is de naamsverandering. De nieuwe benaming luidt Aäronische priesterschap en meisjesvereniging. De term **OOV** vervalt.

Dat betekent natuurlijk dat de wekelijkse bijeenkomsten niet langer **OOV** worden genoemd, maar activiteitenavond van de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging.

Nu over de organisatie van de Aäronische priesterschap en de meisjesvereniging op het hoogste niveau. Het presidium over de nieuwe structuur zal gevoerd worden door de Presiderende Bisschop. De Here heeft die aangewezen als het presidium van de Aäronische priesterschap.

Verder heeft het Eerste Presidium de Presiderende Bisschop ook de verantwoordelijkheid opgelegd voor de meisjes van 12 tot en met 18 jaar. Dat betekent dat de Presiderende Bisschop als presidium van de Aäronische priesterschap de Aäronische priesterschap zal presideren. Hij zal verantwoording dragen voor de meisjes in dezelfde leeftijdsgroep. De overkoepelende organisatie van

de Aäronische priesterschap zal bestaan uit de Presiderende Bisschop, een directeur Aäronische priesterschap met een full-time taak en een comité van priesterschapsleiders dat zal functioneren zoals de algemene besturen vroeger.

De organisatie voor meisjes zal in wezen blijven zoals ze was, in samenwerking met het meisjescomité. Het presidium van de meisjes zal priesterschappelijke aanwijzingen ontvangen van de Presiderende Bisschop." Deze veranderingen hebben in geen enkel opzicht betrekking op de Onderlinge Oriënteringsvereniging van de Melchizedekse priesterschap en de programma's daarvan voor de Jong- en Volwassenen en de Bijzondere Belangengroep.

Mormoonse humor

Mijn kleine zusje schonk melk in haar glas tot het overliep, en ze bleef maar doorgieten tot de hele melkkan leeg was. Toen Moeder haar vroeg wat ze uitspookte, verduidelijkte ze: „Nou, ik denk dat ik alles er best in kan krijgen als ik maar vlug genoeg giet.“

Judy Spackman
Trenton (Utah)

Op zekere zondag bedacht ik een paar minuten voor het begin van de zondagsschool dat ik die dag een toespraakje van 2 1/2 minuut moest houden. Ik greep haastig een oud nummer van „De Ster“ en sneelde naar het kerkgebouw. Ik maakte me niet al te veel zorgen, omdat ik iets voor het eerst voor kan lezen zonder dat anderen merken dat ik het niet goed heb voorbereid. Ik koos een bladzij uit met een aardig plaatje erop en daar stond ik voor de gemeente. Al spoedig was iedereen verdiept in het ontroerende verhaal. Juist toen ik aan het spannendste deel van de geschiedenis toekwam, ontdekte ik voor het eerst die laatste paar woorden, onderaan de kolom: „Wordt vervolgd.“

Karen Smith
Caliente (Nevada)

Nieuwe algemene autoriteiten

Aan ouderling L. Tom Perry, 51 jaar oud, voorheen assistent van de Twaalven, werd steun verleend als lid van de Raad der Twaalf apostelen. Aan twee nieuwe assistenten voor de Twaalven werd ook steun verleend, aan ouderling J. Thomas Fyans, 55 jaar oud, op het moment directeur van de afdeling interne communicatie en aan ouderling Neal A. Maxwell, 47 jaar oud, die sinds juni 1970 directeur voor het onderwijs van de Kerk is.

Ouderling Perry vervult de opengevallen plaats in de Raad der Twaalven. De ouderlingen Fyans en Maxwell brengen het aantal assistenten op 19, het grootste aantal sinds deze groep kerkelijke ambtenaren voor het eerst werd benoemd in april 1941. Elk van de drie pas benoemde autoriteiten brengt een schat aan ervaring mee.

Broeder Perry

Broeder Perry werd op de oktoberconferentie 1972 benoemd tot assistent der Twaalven. Op dat moment woonde hij de algemene conferentie bij als president van de ring Boston. Hij woonde in Weston, Massachusetts, en hij was een vooraanstaand financier en zakenman in Boston.

De nieuwe apostel is op 5 augustus 1922 in Logan (Utah) geboren. Hij is een zoon van L. Tom en Nora Sonne Perry. Hij groeide op in een gezin waarin dienstbaarheid en toewijding aan de Kerk en de christelijke idealen een grote rol speelden. Gedurende de eerste achttien jaren van zijn leven was zijn vader bisschop en de daarop volgende twintig jaar maakte zijn vader deel uit van het ringpresidium van de ring Logan.

Broeder Perry begon zijn werk in de Kerk als president van zijn diakonenquorum. In 1942 werd hij op zending geroepen in de noordelijke staten.

Hij behaalde op de staatsuniversiteit van Utah zijn kandidaats economie, in 1949, en studeerde een jaar later af.

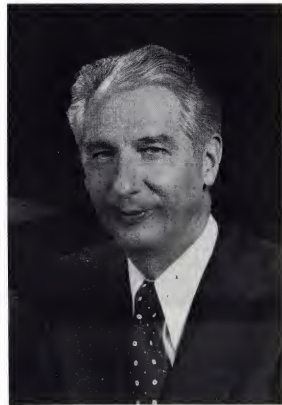
Broeder Perry ontmoette zijn vrouw, Virginia Lee uit Hyde Park (Utah), voor het eerst op een leidersvergadering van de OOV. Hij was ringsecretaris en zij spreekvaardigheidsleidster op wijkniveau. Ze waren ook elkaars medestudenten op de staatsuniversiteit van Utah. Ze trouwden op 18 juli 1947 in de tempel te Logan en zijn ouders van een zoon en twee dochters.

Hij maakte in het oostelijk gedeelte van de Verenigde Staten als raadgever deel uit van een ringpresidium, was raadgever in de bisschop van de wijk Weston, lid van de hoge raad van de ring New York en toen president van de ring Boston.

De afgelopen achttien maanden is broeder Perry werkzaam geweest als algemeen autoriteit. Hij woonde her en der ringconferenties bij, ook heeft hij leiding gegeven als assistent-president van de OOV van de Melchizedekse priesterschap.

Broeder Perry is sinds de oprichting in maart 1972 directeur van de afdeling interne communicatie. Hij zal het gehele werk van de interne communicatie blijven leiden. Hieronder ressorteert planning, voorbereiding, vertalen, drukken en uitgeven van alle boeken, het instructiemateriaal en de periodieken van de Kerk.

Voordien was broeder Fyans admini-

Broeder Fyans

stratief directeur voor de Presiderende Bisschop. Hij regelde de drie grote conferenties, die in 1971 in Manchester, in 1972 in Mexico City en vorig jaar in München gehouden werden.

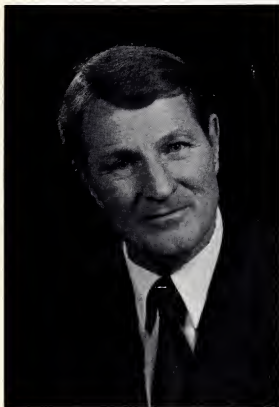
Hij coördineert ook de conferentie die in augustus in Stockholm wordt gehouden.

Broeder Fyans is op 17 mei 1918 in Moreland (Idaho) geboren. Hij is de zoon van Joseph en Mae Farnsworth Fyans. Hij trouwde op 28 mei 1943 in de tempel te Salt Lake City met Helen Cook. Ze hebben vijf dochters.

Broeder Fyans vervulde een zending in de Latijns-Amerikaanse zending en werkte een jaar (1947) als bisschop van de wijk Butler, waarna hij tien jaar eerste raadgever was in het ringpresidium van de ring East Jordan.

Van 1960 tot 1964 was hij president van de zending in Uruguay. In die tijd nam het ledental daar toe van 3.000 tot 10.000.

Na zijn terugkeer was hij tot oktober 1967 lid van de zendingsleiding van de Kerk, toen werd hij regionaal vertegenwoordiger van de Twaalven.

Broeder Maxwell

Midden 1970 voerde de Kerk de taak van directeur van het onderwijs weer in, die in het verleden door een aantal vooraanstaande kerkelijke leiders was vervuld. Men riep broeder Maxwell. In deze functie heeft hij toezicht op alle kweekscholen en academies, het voortgezet onderwijs en de instituten van de Kerk voor hoger onderwijs, inclusief de Brigham Young Universiteit, Ricks College en het Church College op Hawaii.

Deze organisatie die bijna over de hele wereld werkzaam is, in 50 landen werkt en ongeveer 330.000 leerlingen heeft, zal verder door broeder Maxwell worden geleid.

Vóór hij deze opdracht van de Kerk kreeg, was hij vice-president van de Universiteit van Utah. Hij had in 1955 in het bestuur zitting gehad als assistent-directeur van de afdeling voorlichting. Een jaar later werd hij assistent van de president en in 1961 bovendien secretaris van het curatorium van de Universiteit van Utah.

Hij werd verder aan de Universiteit van Utah in 1962 studentendecaan, in 1964

vice-president voor planning en openbare zaken, en in 1967 vice-president.

Broeder Maxwells eerste zending bracht hem in Canada. Daarna werd hij raadgever van de bisschop en van 1959 tot 1962 bisschop van de wijk University Sixth. Hij was ook lid van het algemeen bestuur van de OOVJM, lid van het coördinatiecomité voor volwassenen en in 1967 was hij een van de eersten van de 69 regionale vertegenwoordigers der Twaalven.

Deze nieuwe algemene autoriteit is geboren op 6 juli 1926, in Salt Lake City. In 1952 had hij met succes de Universiteit van Utah doorlopen, en in 1961 behaalde hij zijn graad in de politieke wetenschappen. Hij kreeg twee eredoctoraten, in 1964 een eredoctoraat in de rechten van de Universiteit van Utah, en in 1971 een eredoctoraat in de letteren van Westminster College.

Hij heeft vier boeken geschreven over de politiek en veel artikelen voor de nationale, plaatselijke en kerkelijke pers.

Broeder Maxwell trouwde op 22 november 1950 met Colleen Hinkley in de tempel te Salt Lake City. Hij heeft vier kinderen.

Twee jongelui hadden het over hun huisonderwijsrapport.

„Ik doe mijn huisonderwijs altijd op de eerste dag van de maand,” pochte de ene.

„Dat heeft niets te betekenen,” luidde het gevatte weerwoord van de ander. „Ik ga altijd de dag daarvoor al!”

*Elaine Hulterstrom
La Miranda (Californië)*

Een padvindersleider vertelde eens: „Bij het inspecteren van de uitrusting van de padvindders in een districts-kamp, kwam ik tussen de spullen van een jonge padvinder een paraplu tegen. Ik kon mijn ogen haast niet geloven en vroeg de jonge kampeerder waarom hij die paraplu bij zich had. Hij keek naar mij op en zei met een verlegen stem: „Meneer, hebt u nooit een moeder gehad?”

*Brad Moore
Payson (Utah)*

Een jongetje van een jaar of vijf zat tijdens een ringconferentie met zijn moeder op de voorste rij. De hele vergadering door had de moeder problemen met hem. Tenslotte stond ze op en liep ze de zaal uit met het kind in haar armen. Zij had een wanhopige uitdrukking op haar gezicht. En hij ook, hij wist wat hem te wachten stond; toen ze bij de deur waren, draaide het jongetje zich om en gilde: „Help, bisschop!”

*Wendy Curtis
Kimberly (Idaho)*

Twee zendingen zaten eens aan een diner op het dessert te wachten. Toen de gebakshotel hen bereikte, lagen er nog maar twee stukken taart op, een groot en een klein. De seniorzending nam het grootste stuk en gaf toen de schotel aan zijn jongere collega door.

„Vind je dat nu wel eerlijk?” vroeg de jongste. „Als ik het eerst had mogen kiezen, dan had ik het kleinste stuk genomen.”

„Wat heb je te klagen?” vroeg de ander. „Dat krijg je toch ook?”

*Lynn Greenwood
Provo (Utah)*

„Gaaf dan henen, onderwijst al de volken . . .”

DOOR HARRY ANDERSON

Na de opstanding van de Heiland en voordat Hij naar de Hemel voer, gaf de Here zowel in Galilea als in Judea instructies aan Zijn discipelen. Zijn opgave luidde: „Gaaf dan henen, onderwijst al de volken, dezelfde dopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen.” (Mt. 28:19-20.)